

„Întreabă-te, nu ceea ce poate face comuna ta pentru tine, ci ce poţi tu să faci pentru comuna ta”

Alte vremuri la BOGAŢI

Director: Ion GÎRLEANU

Ziar editat de Primăria Bogaţi
Se distribuie GRATUIT

Anul III - iulie 2010
16 pagini

Nr. 5

EDUCAŢIA ESTE UN PROCES SOCIAL

Nu exagerăm cu nimic când afirmăm că educaţia are un rol vital în viaţa unei persoane. în afara motivului simplu de a studia din greu la şcoală pentru a putea obţine un loc de muncă bun mai târziu, educaţia îi permite unui copil să exploreze şi să interacţioneze cu lumea înconjurătoare, să înţeleagă şi să empatizeze cu alte persoane şi popoare, să adopte o gândire critică şi să conteste, să se întrebe cum şi de ce. Aşa cum declara profesorul american George Washington Carver: *„Educaţia este cheia care deschide poarta de aur a libertăţii”.*

Incontestabila valoare a acestui proces pentru fiecare copil face cu atât mai de neînţeles faptul că, într-un stat membru al Uniunii Europene în 2010, numeroşi copii încă nu se bucură de educaţia la care au dreptul, deşi acest lucru este stabilit prin lege, copiii nu pot beneficia de educaţie. Sărăcia, familiile disfuncţionale, tradiţiile comunităţii - toate contribuie la negarea dreptului la educaţie al copiilor şi prin urmare a puterii acestora de a-şi creiona viitorul.

Starea actuală a sistemului român de învăţământ îi surprinde probabil pe mulţi. Comunismul sovietic era cunoscut pentru accesul universal la educaţie şi promovarea acesteia. Dar aceasta nu era imaginea completă. Ţările comuniste aveau nevoie de ingineri, oameni de ştiinţă şi muncitori calificaţi, dar nu îşi doreau persoane cu gândire critică, care să pună sub semnul întrebării starea de fapt. În consecinţă, educaţia consta în simpla transmitere a informaţiilor.

Conform celor raportate în cadrul ultimului Program pentru Evaluarea Internaţională a Elevilor (raportul PISA) - un sistem de clasificare ce compară rezultatele şcolare ale tinerilor de 15 ani din lumea întreagă - în Europa Centrală şi de Est/Comunitatea Statelor Independente (ECE/CSI): *„majoritatea statelor din regiune au rămas cu aceeaşi moştenire din vremurile comuniste: un curriculum şcolar şi o pregătire a profesorilor avizate de guvern care promovau dobândirea de cunoştinţe şi neglija aplicarea cunoştinţelor.”* Cu toate că acest transfer de cunoştinţe poate fi util cercetătorilor şi oamenilor de ştiinţă, domenii în care elevii din ECE/CSI obţin rezultate bune la nivel internaţional, nu îi înzestrează pe tineri cu abilităţi de viaţă.

Cu toate că schimbarea nu se poate produce peste noapte, s-a sperat că - odată cu limitarea haosului economic şi social ce a urmat căderii Uniunii Sovietice - sistemul de învăţământ se va ameliora încet. însă în mare parte s-a întâmplat exact opusul. *„Nu toate ţările au reuşit să obţină îmbunătăţiri, în principal din cauza resurselor insuficiente şi a altor priorităţi. în unele ţări, precum Bulgaria, România, Azerbaijan, Federaţia Rusă şi Kyrgyzstan, rezultatele elevilor chiar au scăzut în comparaţie cu perioada comunistă,”* s-a afirmat în raportul PISA.

Chiar şi în ultimii ani, standardele au continuat să scadă, abilităţile de citit ale copiilor români atingând un nivel tot mai slab între 2000 şi 2006. Dintre statele ECE/CSI incluse în raport, doar Muntenegru, Azerbaijan şi Kyrgyzstan se află pe o poziţie inferioară României în materie de citit şi ştiinţă, iar Bulgaria, Muntenegru şi Kyrgyzstan în ce priveşte matematica. În afară de Bulgaria, niciuna din aceste ţări nu deţine avantajul de a fi membră a Uniunii Europene. Mai mult, deteriorarea standardelor nu s-a dovedit un lucru inevitabil sau întâlnit în toate statele din fostul bloc comunist. Raportul a prezentat cuvinte de laudă la adresa unor ţări pentru progresul realizat. Un exemplu remarcabil este Polonia, unde rezultatele elevilor s-au îmbunătăţit considerabil în urma restructurării masive a sistemului de învăţământ, unde şcolile profesionale nepopulare au fost transformate şi s-a prelungit ciclul gimnazial cu un an.

Studiul PISA subliniază o parte din problemele care se pare că apar în sala de curs. Dar în România, mulţi copii nu au intrat niciodată sau au intrat foarte rar într-o sală de curs. Pe lângă sărăcie şi familii disfuncţionale, copii ce au rămas repetenţi de mai multe ori, presiunea de a face bani, membri ai familiei care au abandonat şcoala, implicarea în activităţi infracţionale, efectele migraţiei, căsătoriile şi naşterile timpurii sunt câtiva din factorii ce determină rata mare a abandonului şcolar în România, una dintre cele mai ridicate din Uniunea Europeană.

Remedierea acestei situaţii este mult îngreunată din cauza dezacordului cu privire la definiţia abandonului şcolar. în studiul de cercetare realizat în 2009 şi 2010 de Agenţia de Dezvoltare Comunitară „împreună” cu privire la educaţia din comunităţile rome defavorizate, profesorii şi directorii de şcoli au definit abandonul şcolar în nenumărate moduri, de la un absenteism de două săptămâni până la unul de trei ani. Având în vedere această discrepanţă între modurile în care şcolile măsoară abandonul, cum ar putea oare societatea să obţină o imagine clară asupra situaţiei?

Problema este şi mai acuta la nivelul comunităţilor sărace, rurale şi rome. Pe lângă ceilalţi factori, comunităţile rome se confruntă şi cu stigmatizarea, dar şi cu bariere culturale şi lingvistice. Raportul PISA a arătat că, în România, 83% dintre copiii romi nu frecventează deloc ciclul gimnazial. Şcolile cu numeroşi elevi romi au adesea condiţii materiale necorespunzătoare şi personal slab motivat. în plus, segregarea şcolară - deşi acest termen ne duce cu gândul mai degrabă la America anilor ‘50 decât la Uniunea Europeană a anului 2010 - este în creştere. Studiul realizat pentru Organizaţia Romani CRISS în 2008 a revelat că din cele 90 de şcoli studiate, în 67% se întâlneau unele probleme de segregare a elevilor romi, cu toate că aceasta contravine legii. Continuarea segregării condamnă un număr mare de copii la o educaţie de o calitate îndoielnică.

Ce se poate face? Au fost înregistrate o serie de progrese în ceea ce priveşte programa şcolară şi metodele de predare. în ultimii zece ani curricula naţională din România a fost actualizată constant, pentru a face trecerea de la transmiterea mecanică a informaţiilor şi testarea memoriei la dezvoltarea aptitudinilor pentru o gândire practică.

O altă soluţie ar fi, bineînţeles, alocarea unor sume mai mari. Bugetele alocate pentru educaţie în România sunt reduse comparativ cu alte state europene: 4,3% în 2006 din PIB, ultimul an pentru care Ministerul Educaţiei deţine date comparative, spre deosebire de 8% în Danemarca, ţara cu cele mai mari cheltuieli în acest domeniu. Doar Slovacia şi Bulgaria cheltuie mai puţin. Şi cu toate că suma cheltuită per elev a crescut cu mai bine de patru ori între 2001 şi 2008, prin egalizarea puterii de cumpărare, cheltuielile pentru educaţie ale României devin printre cele mai reduse din UE. Totuşi, în 2008, bugetul alocat de România pentru educaţie a ajuns la 6% din PIB, care ar putea prevesti o creştere în viitor.

Cu toate acestea lipsa fondurilor este evidentă. Un studiu UNICEF precizează că lipsa fondurilor pentru manuale, încălzire, întreţinerea şcolii şi profesori calificaţi determină o scădere a calităţii educaţiei în România. Cu un salariu net de profesor debutant de 835 de RON lunar (cu puţin peste 200 de Euro), salariu unui profesor cu 40 de ani de experienţă care nu este nici măcar de două ori mai mare decât salariu unui profesor debutant, cariera de profesor este perceputa ca fiind una neatrăgătoare, descurajând mulţi candidaţi extrem de bine pregătiţi. Rezultă astfel un deficit de profesori, situaţia fiind chiar mai gravă în zonele rurale; metodele de selecţie şi de pregătire a personalului trebuie să fie modernizate şi îmbunătăţite pentru a permite profesorilor să transmită informaţii de calitate elevilor la clasă.

Dar, există şi alte soluţii mai puţin costisitoare. Şcolile ar putea fi transformate într-un loc mai prietenos pentru copii. Apa curentă, încălzire adecvată şi spaţii de joacă ar fi câteva idei, iar modelul de „şcoală prietenoasă” promovat de UNICEF face referire la unele aspecte importante în acest sens. Dar, un rol esenţial îl au atitudinea şi acţiunile realizate.

Problema abandonului şcolar poate fi abordată în rândul părinţilor, prin mediatori şcolari, cu personal instruit să identifice din timp semnele unui posibil abandon şcolar şi să rezolve problemele într-un mod proactiv. Mărturiile unor elevi ce au abandonat şcoala în trecut i-ar putea ajuta pe cei ce se gândesc să renunţe la şcoală să îşi reanalizeze opţiunile. Aceste abordări ar putea înlocui metodele aspre încă folosite de unele şcoli, dar care însă nu reuşesc să elimine cauzele fundamentale ale fenomenului. Mentalitatea separatistă potrivit căreia copiii trebuie educaţi în funcţie de etnia lor trebuie schimbată de asemenea.

În primul rând ar trebui să fie adoptată o abordare integrată pentru a diagnostica şi trata fenomenul, mai ales în zonele problematice. Autorităţile, directorii de şcoli, profesorii, activiştii şi părinţii trebuie să coopereze pentru a se asigura că toţi copiii din România primesc educaţia la care au dreptul şi de care au nevoie.

Din fericire în localitatea noastră nu avem situaţii de abandon şcolar, ceea ce înseamnă o bună colaborare a triunghiului educaţional: autorităţi - şcoală - părinţi.

Ion GÎRLEANU

Lacrimi pe obrazul unui ostaș român - NIȚU GH. MARIN

Motto:

Din Glîmboc până la Don,
Prin Crimeea mai-nainte -
Tânăr grâu peste morminte
Ierburi mari peste beton.
Din Bogați până în Tatra,
Din Pitești la Debrețin -
Șesuri mari de grâu senin,
Ierburi peste toată piatra.
Arde rodul proaspăt; pline
Patru zări împărătești,
Grâule, din cine crești?
Iarbă, cine plânge-n tine?

Lagărul 190 - URSS - zona orașului Vladimiri

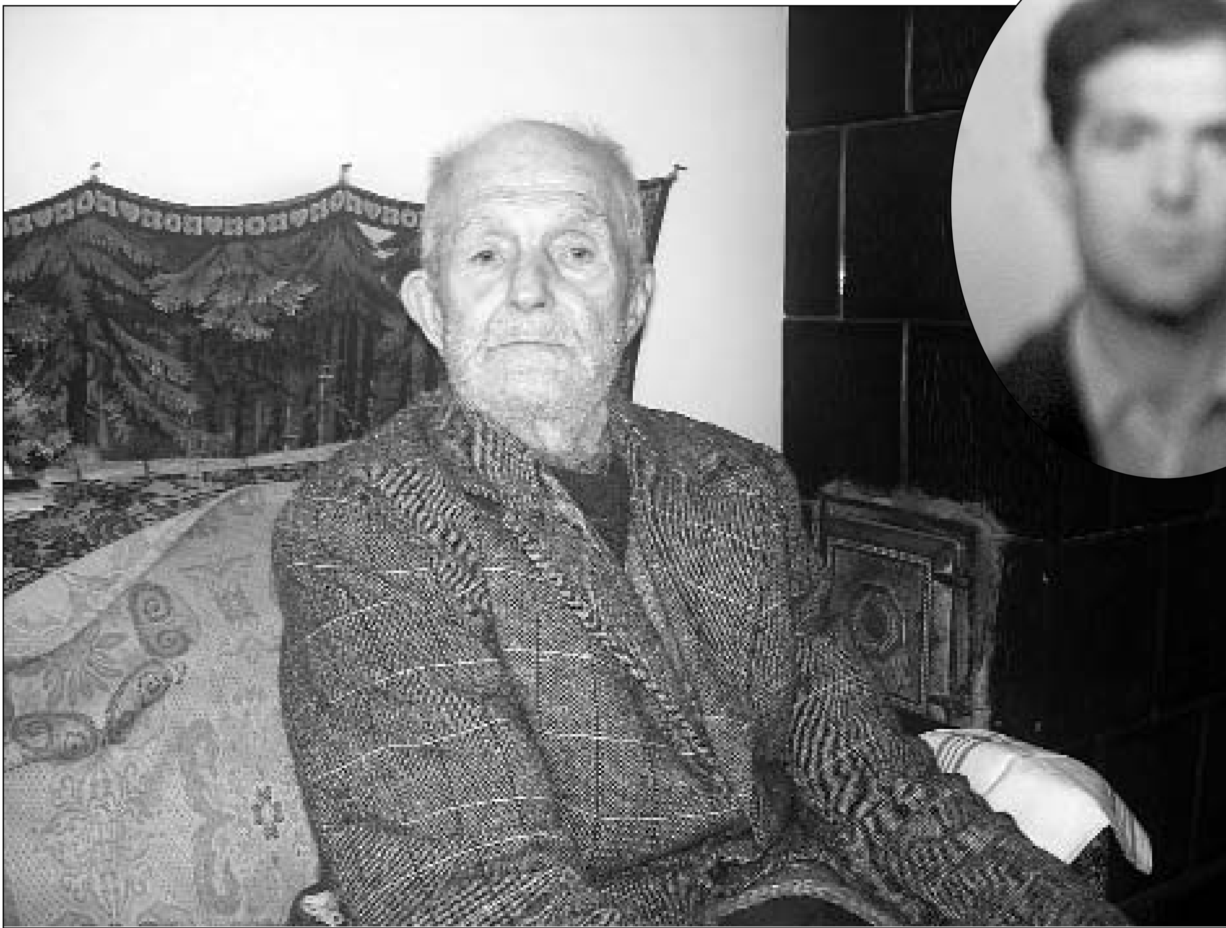
Acesta este adevărul. De aici pornim în periplul nostru în timp care arată ca niște țurțuri reci și înfiorători, în tunelul istoric. Suntem poate tentați, să ne șlefuim cuvintele, scrijelați de gerul năprasnic al acestei ierni înverșunate. Dar nu, războiul acela n-are formă de comparație. A fost un abis al omenirii, din care mulți, enorm de mulți, n-au mai ieșit. Cei care s-au agățat de destin și au prins striațiunile unui alt timp, sunt doar crâmpeiele unei povești triste, care lipesc pleoapele celor care o ascultă: 15.582 prizonieri români morți în lagărele din Rusia, 6.849 în Ucraina. Timpul, în trecerea lui implacabilă, ne depărtează de cruzimea acelor momente, trimițându-ne către uitare. Cum însă, să nu ne amintim că în 1450 de localități din 30 de țări, în cimitire militare sau locuri de înhumare speciale odihnesc, pentru vecie, rămășițele pământești ale celor care s-au distins, prin jertfă supremă, pe câmpurile de luptă, întru veșnicirea Neamului Românesc?

Pentru ei toți, cunoscuți sau necunoscuți, plecăm capetele și ne rugăm bunului Dumnezeu:

Tatăl nostru, carele ești în ceruri,
Coboară, de vrei, pe pământ
Și-alungă viforul morții
Și fă din căști pălării
Și mângâie fețele morților,
Ținându-i în viață pe vii.
Și stai lângă noi, dacă ne ești tată
Din sângele scurs făcând vin
Și fă din oricare armată,
Alaiuri civile
Amin!

Pe nea Marin Gh. Nițu, fratele tatălui meu, l-am găsit pe un fotoliu, lângă sobă, privind la gerul care drapează pe geam dantelăria unei ierni ciudate. Cu greu am înaintat prin zăpadă, pentru că acolo, în casa lui de sub dealul Dorobanți, utilajele de deszăpezire nu supraviețuiesc pantei întortocheate și strâmte. Avea fața umbrită de amintiri, iar lacrimile care se prelingeau pe obraz, parcă nu izvorau din ochi, ci din aburii unui brand care-i despica emoțiile, sau de dincolo de gardul lagărului unde își îngropase orice speranță. Fiecare clipă de atunci s-a ascuns parcă în mădularele sale, scârțâind imperceptibil la orice mișcare și care roade undeva la rădăcina ființei lui. Parcă mai aude undeva pe aproape, la șipotul de lângă curte, susurul Donului, ca un strigăt de disperare, peste un secol incendiat de niște monștrii care au avut aroganța să pună omenirea în paranteze. Privesc profilul aspru, ochii adumbriți de timp, cutele din colțul buzelor. Când începe să povestească cutele parcă se adâncesc, sclipirea din ochii lui e mai intensă, cu gândul la stepă, la iarna rusească. Deschizându-și obloanele sufletului, parcă ai în față granița aceea dintre verosimil și neverosimil care înconjură Cotul Donului, dintre realitate și ficțiune. Vrând - nevrând împrumuți comportamentul lui, aștepți amănuntul care să schimbe scurgerea timpului, să risipească urzeala narațiunii sale, să uiți că au putut exista asemenea zile. Nea Marin, cu sufletul ca freamătul unui paltin, trăiește războiul cu aceeași intensitate ca atunci când era pe linia întâi. Nu vede, din succesiunea evenimentelor decât ceea ce caută: probe anume că războiul ar fi o necesitate biologică, iar moartea singura formă a sacrificiului pentru evoluție.

Gerul bătea nemilos în fereastră, un câine lătra straniu în curtea vecină, iar el, fostul locatar al lagărului 190 semăna puțin cu pescarul lui Puvis de Chavannes, urzind atmosfera lui Dostoievski din „Crimă și pedeapsă”. Viața și frământările lui se strecoară pe nesimțite în arterele mele, dându-mi impresia că aud aievea clinchetul strident al schijelor de la Stalingrad, din acei ani blestemați. Este nevoie de foarte mult timp să-mi fixez pe retina memoriei fiecare detaliu. Ca să poți înțelege ceva, trebuie să te vâri imaginar între ruine, să sapi în grămezile de moloz, să descifrezi apele umflate ale Donului de culoarea leșiei care se răzvrătește între lumi diferite.

Nea Marin Nițu începe trăirea în poveste cu sufletul răvășit de o stranie nerăbdare.

„Am plecat în armată în februarie 1942 la Regimentul 22 Infanterie Târgoviște. Anul respectiv a fost marcat de evenimente speciale: la 11 februarie are loc întâlnirea mareșalului Ion Antonescu cu Hitler, la Cartierul general al acestuia din Prusia orientală. Conducătorului român i s-au dat asigurări că Germanie nu va permite Ungariei și Bulgariei să atace România și i s-a cerut sporirea contribuției de război;

- 19 noiembrie - Forțele rusești lansează operațiunea „Uranus” contaatacând și întorcând soarta bătăliei în favoarea trupelor sovietice;
- 22 noiembrie - Hitler află că armata a 6-a germană este înconjurată;

La 5 august 1942 am plecat pe front către Cotul Donului cu Divizia a 13-a. În înaintarea noastră până la Doneț, am constatat că inamicul avea o apărare bine organizată. Brandurile însă și-au făcut datori, distrugând punctele principale de rezistență, asigurând înaintarea noastră spre Don. După forțarea râului Doneț, am dat lupte puternice în jurul localității Raspopinskaia și am ajuns pe Valea Zavizei, în cotul mare al Donului. După 5 noiembrie însă, știrile de pe frontul de la Stalingrad erau îngrijorătoare inamicul străpunsese pozițiile unităților germane și italiene, înaintând în adâncime cu cavaleria și tancurile. Contraofensiva de la Stalingrad se dezvolta în adâncime, făcând joncțiunea cu trupele care au rupt frontul la Cotul Donului, la circa 120 km, închizând cercul în spatele nostru. Istoviți de ger, de foame, mâncați de păduchi care erau jumătate înfipți în carnea corpului nostru, eram cu toții fără speranță și viață.

Aflându-ne într-o situație delicată, comandantul nostru a cerut încetarea focului, pentru că s-ar fi murit degeaba. Aici începe coșmarul de prizonier. Marșul spre lagăr a fost îngrozitor, zăpada avea peste un metru, gerul ne lipea nările și-ți oprea respirația, picioarele nu le mai simțeam, mâncarea - câteva bucăți de carne de cal și boabe de orz, iar apă era zăpada. Când mărșăluiam trebuia să ne ținem bine, căci dacă nu puteai merge și cădeai erai împușcat. Cei din față se schimbau succesiv, fiind foarte greu să înaintezi prin zăpadă. Șase zile și șase nopți am mărșăluit, până când am ajuns într-o stație de cale ferată de campanie, unde se îmbarcau materiale pentru front. Am stat aici două zile, până la sosirea unui tren cu vagoane pentru marfă, în care ne-au înghesuit câte o sută de persoane. La urcare în tren am primit câte trei pești sărați și trei bucăți de pesmet. Călătoria spre lagăr începuse. Circulam numai noaptea din cauza bombardamentelor de peste zi. Pe noi nu ne lăsau în vagoane pe linie, iar locomotiva se retrăgea spre adăpost. Am călătorit așa circa opt nopți până când am ajuns în lagărul 190. Au murit mulți camarazi în această călătorie, istoviți de foame și de dizenterie. Ofițerii superiori cu drept de a purta arme albe, au fost conduși în lagărul 58 - filiala a III-a (foste închisori ale lui Stalin). Au capitulat atunci în jur de 91.400 ostași din armata română. În lagăr am fost organizați pe companii de 100 de persoane și am primit hrană - pâine și supă, ceai din cetină de brad, pe care îl numeam vitamina C. Pentru că lucram la pădure, completam hrana cu frunze. A început și operațiunea de deparazitare, scop în care au fost organizate brigăzi de frizeri, baia funcționa continuu, iar hainele erau introduse în etuvă. Păduchii erau copți pe ele. Treptat fiecare prizonier a primit saltea, pături și lenjerie, toate curate, care se schimbau la două săptămâni. Cea mai mare problemă o constituia hrana, care era puțină și proastă, întreaga rație încăpea în capacul unui bidon și era compusă dintr-o supă de varză, linte sau făină, două linguri de terci îngroșat cu crupe (un fel de păsat) și pâine pe care o terminam din câteva îmbucături. Cu aceste cantități trebuia să trăim 12 ore. S-a trecut la con-

stituirea brigăzilor de lucru, formate din prizonieri categoria I și a II-a care mergeau la pădure, la tăiat de lemne, norma fiind de șase metrii cubi de om. Cel ce îndeplinea norma primea un kilogram de pâine, iar cel ce nu o făcea, numai rația.

În lagăr au mai fost 12 ostași din Bogați, între care Aurelian Nănescu, Nicolae Godinac, Gheorghe Tecaru, Nicolae Vîrtej, Constantin Vîrtej, Nicolae Mătușoiu (mort în lagăr). În această perioadă am primit cărți poștale pentru a scrie acasă. Ni se ceruse să folosim formula „Sunt prizonier în URSS. În curând ne vom revedea." Din nefericire mulți camarazi au murit, suferind de afecțiuni grave: TBC, răni, etc.

Din 19 februarie 1942 până în 10 martie 1945, o singură carte poștală a ajuns acasă.

În octombrie mulți prizonieri, care au depus cereri, au fost îmbarcați în vagoane și au plecat spre locul de formare al Diviziei Tudor Vladimirescu, loc aflat în pădurea Riazan. Cererea mea a fost respinsă. Eu fusesem împușcat la Cotul Donului, iar schijele au stat în umărul meu 16 luni. Am fost internat în spital pentru operație, dar pentru că nu aveam radiografie nu am fost operat și m-am reîntors în lagăr. După alte șase luni, rana s-a infectat. Am fost chemat de un doctor evreu plecat din România și mi-a scos schijele fără anestezie. Am lucrat și la fabrica de tractoare, bombardați de nemți și români la Nikolaev. Aici condițiile erau mai bune și datorită actului semnat în țară la 23 august 1944. Când eram în lagărul 190, în zona orașului Vladimiri și când mergeam cu grupele de culegători de urzici pe lângă calea ferată, mi-a fost dat să văd garnituri întregi de trenuri, cu vagoane platformă, în care erau îmbarcați români de-ai noștri din Basarabia și deportați în Gulagul rusesc, din nord - estul Rusiei. Pe aceste vagoane - platformă, erau familii întregi cu copii, cotețe de păsări și animale de curte. Unele tabere de basarabeni erau în apropierea lagărului nostru și am putut vedea cum bărbații echipați în uniforme militare, făceau instrucție, după care erau trimiși pe front. Femeile lucrau în pădure la recoltat fructe sau în cariere, unde făceau chirpici, numiți torfi, folosiți drept combustibili pentru încălzitul sobelor. Aceste lucruri le știm de la ei, având posibilitatea să le vorbesc. Urzicile pe care grupurile de culegători le strângeau ni se serveau ca supliment alimentar la hrana zilnică. În martie 1945 am fost anunțați că s-a aprobat formarea celei de-a doua divizii de voluntari din rândul prizonierilor români, divizie ce purta numele de „Horia, Cloșca și Crișan". Nu m-am înscris în această divizie, deoarece declarasem că fusesem dus în lagăr forțat. Am rămas în lagăr, făcând parte dintr-o unitate care făcea garda lagărului și escorta alți militari (2.000 veniți, 20 santinele).

La 9 mai 1945 Germania a capitulat, iar la 10 octombrie 1945 am ajuns acasă cu garnituri de tren, intrând în țară pe la vama Ungheni. La Iași totul s-a dezorganizat, nemaifăcând carantină. În carnetul meu de deportat sunt trecute datele 19 februarie 1942 - 10 martie 1945.

După revoluție am sperat la recunoașterea meritelor și sacrificiilor mele. Cea mai mare recompensă a fost supraviețuirea. Apoi statul îmi oferă o indemnizație de 301 lei. Este mult? Este puțin?"

L-am lăsat pe nea Marin Nițu în liniștea locuinței sale. La cei 88 de ani știe că trei ani de prizonierat nu pot fi comprimați în câteva cuvinte. Știe că din 91.000 de prizonieri de război au mai supraviețuit detenției în Uniunea Sovietica, doar 6.000 care s-au întors acasă. Deși erau slăbiți de boli, foame și lipsă de îngrijire medicală, au fost exploatați în lagăre, mulți murind de foame și extenuare. Există legi internaționale care apără prizonierii de rele tratamente. Diferitele națiuni au atitudine diferită față de legi. Articolul al IV-le al Convenției a III-a de la Geneva protejează personalul militar capturat, pe unii dintre luptătorii de gherilă și pe anumiți civili. Prevederile sus - numitei Convenții se aplică din momentul în care prizonierul este capturat până în momentul în care este eliberat sau repatriat. Una dintre cele mai importante prevederi este aceea de a scoate în afara legii torturarea prizonierilor stabilind că prizonierului nu i se poate cere decât să-și declare numele, data nașterii, gradul de identificare, dacă există. Statutul de prizonier de război este legat de respectarea legilor și a obiceiurilor războiului: persoana să fie parte a unei structuri militare organizate, să poarte uniformă militară și să aibă armele la vedere. Dar URSS nu a semnat Convenția de la Geneva. De aici și atitudinea ei de nepăsare și brutalitate față de prizonieri. Câtiva ofițeri de frunte au fost trimiși la Moscova în scopuri propagandistice, între care și celebrul Friedrich von Paulus (fost mareșal german, autorul versiunii finale a planului de atacare a URSS numit „Barbarossa". A condus armata a 6-a germană în luptele din vara lui 1942 și apoi trupele încercuite la Stalingrad. A fost luat prizonier de sovietici și a sprijinit propaganda antinazistă). Au semnat o declarație anti - Hitler care să fie difuzată trupelor germane. Generalul Walter von Seidletz - Kurzbach s-a oferit să formeze o armată antihitleristă dintre supraviețuitorii Stalingradului, dar sovieticii nu au fost de acord. Ultimii supraviețuitori au fost repatriați în 1955.

Germanilor nu li s-a adus la cunoștință în mod oficial nimic despre dezastru, decât la sfârșitul lui ianuarie 1943. Nu era prima înfrângere germană, dar dezastrul de la Stalingrad a fost de o magnitudine nemaiîntâlnită până în zilele noastre. Au murit 200.000 de români în 199 zile. Numărul civililor morți, din zonele adiacente nu a putut fi estimat. Acestea sunt subteranele războaielor. Forțele istorice pe care ne-am obișnuit să le blestemăm, lucrează de 150 de ani, vârtos în „folosul" României.

Ce dacă s-a murit vârtos în 1977 pentru independența României? Ce dacă era să fim dezagregați ca stat în primul război mondial? Ce dacă am intrat, de nevoie, din cauza cleștelui Ribbentrop - Molotov, în două războaie pierdute? Ne-au garantat granițele Anglia și Franța, după tratatul de la Versailles în 1918? Pactul de neagresiune germano - sovietic din 1939 ne-a dus la pierderea Basarabiei, Bucovinei de Nord, ținutului Herței prin Diktatul de la Viena (1940), am rămas fără jumătate din nord - vestul Transilvaniei și fără Cadrilater. Ce dacă, dacă?

Așa va fi dacă nu vom ține pe verticală conștiința indentitară, dacă am dori să fim mereu popor învins, între hotare vremelnice. Numai că, e de știu de la Dante „cine și-a pierdut patria nu mai are nimic".

Nea Marin Nițu, a încercat, acolo, în clocotul Donului, împreună cu camarazii lui. Dar cine a ținut cont de jertfa lui?

Viața lui nea Marin Nițu a fost un colaj de copilărie, adolescență, război, suferință, mizerie, nelibertate, speranțe, dor, epuizare, renaștere. Războiul, lagărul au coborât peste destinul lui o cortină de fier brutală care i-a măcinat viața cu fiorii ei nemiloși. Prizonieratul este un cimitir al speranțelor. Despre conviețuire, despre toleranță și intoleranță, despre nenoroc, despre îmbolnăvirea din ei, despre nestare și neliniște putem găsi în eseurile scriitorilor de istorie. Cât de convingători sunt? El, prizonierul bântuit de o tinerețe încleștată în asperități, n-a fost numai captiv al lagărului ci și al maladivului, al imposibilității de a comunica cu cei dragi, de acasă. Pentru că nu înțelegea de ce locul acesta natal, care l-a fascinat ca un basm (Bogați) se mișca straniu în subconștientul lui, în dramatismul tristeții lui, ca un scenariu despre viață și despre moarte, despre iubire, despre dor. Spațiul acela al lagărului era dominat de alte reguli. Uși, inimi, libertate li s-au închis ca într-un ritual sinistru și oricât a încercat el să-și redefinească tâlcul vieții, gândul îi zbura acasă, terapeutic, ca să poată reașeza lumea lui interioară în balanța. Mai putea el echilibra devierile, agresiunea, alienarea din epoca aceea îmbâcsită de praful de pușcă, atinse de patologicul anormalității parșive, cu ritmul unei normalități care-și putea întinde marginile solemne și tandre dincolo de umanitate?

El a participat la război deși știa că războiul este absurd. Știa că războiul înseamnă egoism, individualism și lașitate. Știa că în război este vorba întotdeauna despre moarte. Știa că războiul nu poate avea nici un fel de motivații, cauze sau explicații realiste logice și viabile. Cei care încearcă să le ofere o fac pentru a se ascunde ei înșiși în spatele unor vorbe mari: patriotism, dreptate, justiție, antiterorism. Aceste cuvinte i-au ciuruit timpanele și când a plecat pe front și în război și în lagăr și când se înființau diviziile „Tudor Vladimirescu" și „Horia, Cloșca și Crișan". Erau doar vorbe goale și motivații pentru a se putea porni tăvălugul morții. Ghandi spunea cu tristețe: „ochi pentru ochi... și lumea întreagă va deveni oarbă". Nea Marin Nițu știa că niciodată de-a lungul istoriei violența nu a soluționat problemele. Doar le-a temperat, le-a mascat, le-a ascuns pentru o vreme. Problemele au continuat să existe, să mocnească în propria lor cenușă, până când au găsit un alt moment prielnic să erupă uneori mai violent, mai puternice și mai încărcate de ură, înverșunare și răzbunare. Războiul adâncește problemele, creează prăpăstii între oameni, între națiuni, între suflete care cu greu mai pot fi umplute apoi. Pentru că nu putem preamări viața, ne răzbunăm, în micimea și nimicnicia noastră de ființe efemere și o distrugem. Greșim și nu suntem conștienți de asta sau nu ne pasă că o facem.

El știa toate astea și totuși a fost la război. Discutând cu el am deslușit că nu războiul este povara lui ci de ce a trebuit să aibă loc aceste grozăvii! În războaie mor oameni, animale, flori, copaci, râuri, fluturi. Moare viața și triumfă moartea. Inimile împietresc, sufletele se înnegurează. Curg lacrimi, se aud blesteme. Ne pasă? Poate că da, dar în ce fel? Suntem oripilați, revoltați și triști când aflăm despre cineva că a ucis o persoană. Dar când mor zeci de mii nu ni se pare o cruzime. Ei nu au un nume propriu, o viață a lor, ei sunt doar victimele războiului pentru că ei sunt departe de zona noastră limitată de vizibilitate și de înțelegere. Pe creatorii de război, nu-i interesează datele personale ale celor care mărșăluiesc spre moarte, cruzime, mizerie, foame; ce au fost, ce au făcut, dacă aveau familii și copii de crescut, dacă aveau părinți bolnavi și de îngrijit, bunici care să-i aștepte în prispa casei cu o lacrimă în colțul ochilor, dacă iubeau caii și diminețile de primăvară încărcate cu rouă și lumină, dacă iubeau undeva o fată cu ochi de noapte și păr de foc. Nu știau detalii. Nici nu îi interesau detaliile. Astea erau doar victime colaterale, cum ar fi spus doamna Zoe Petre bălămbănindu-și rotunjimile ei de pachiderm pe toate sticlele televizoarelor. Nu vroiau să știe detaliile. Știau doar un număr: atâtea zeci de mii de morți și asta îi liniștea, îi făcea să nu simtă durerea și revolta ca atunci când citeau povestea incredibilă și monstruoasă a lui Hitler sau Stalin, sau a lagărelor, sau a gulagurilor. Se făceau că nu vedeau, că nu auzeau și mai ales că nu înțelegeau. Spuneau detașați: este problema lor nu a noastră. A căror LOR? Este problema noastră a umanității care se descompune și dezumanizează.

Și nea Marin Nițu și camarazii lui știau că toată istoria umanității este plină și mânjită de sânge. Și totuși a plecat la război, a supraviețuit în lagăr. De ce? Cine-i poate răspunde? Cei însetați de putere, de egoism, de aviditate a spațiului și a nemuririi nu pot răspunde. Pentru că ei trebuie să ciocnească paharele pe la Ialta. Și ei au uitat în euforia șampaniei, a balurilor de lux că războiul nu are niciodată învingători. Are numai învinși. Indiferent de care parte a baricadei se poziționează, ei sunt tot învinși. Toți au avut și au ceva de pierdut. Unii viețile, familiile, casele. Alții sensibilitatea, frumusețea, liniștea sufletească, faptul că sunt oameni renunțând la prietenie, înțelegere, afecțiune, iubire între semeni nu vor să știe cine este dincolo de baricadă, adică cine sunt cei asupra cărora se năpustesc. Pentru că dacă ar ști nu ar mai putea dormi. Dacă acești creatori de războaie le-ar vedea ochii, suferința, sufletul n-ar mai putea dormi după aceea fără să aibă veșnic coșmaruri. De când pot ei - mărginite, limitate și triste ființe umane - impune regulile lor? Credința lor? Țelul lor? Ce este bun pentru ei nu înseamnă că este bun pentru toată omenirea. Și ei granzii lumii se pot înșela, așa cum adevăr absolut nu există. Există numai o încercare, o frântură, un ciob al său. Nu s-a înșelat Hitler la Stalingrad? Nu s-au înșelat esticii crezând în libertate, integritate și independență? De unde această idee că ei trebuie să dea o lecție de viață celorlalți? Și-au studiat propria viață? Au privit-o pe toate părțile să vadă cât de goală și de moartă este? Nu. Pentru că nu este vorba de asta. Este vorba doar de interese politice și economice, personale sau strategice.

Regretăm pentru faptul că acum la sfârșit de februarie a trebuit să vorbim despre război, tristețe, moarte. Vroiam să vă vorbim că primăvara este pe aproape și că am văzut câteva sălcii zburlite care au cutezat să-și deschidă aripile a înmugurire și a floare. Timpul renașterii, al triumfului verdelui primăverii asupra cenușiului iernii se apropie. Să ne bucurăm pentru acest privilegiu.

Mulțumesc lui nea Marin Nițu pentru efortul de a recompune o perioadă tristă. N-a fost ușor. Lacrimile de pe obrazul lui sunt o recompensă cu care Dumnezeu l-a ajutat să supraviețuiască și să-l aducă până la această vârstă. Îi doresc o viață lungă și liniștită acolo lângă susurul șipotului de lângă casa lui, care estompează rezonanța Donului. A Donului neliniștit.

Nițu VIRGIL

Medicina de Familie în slujba pacientului

Medicina familiei a cunoscut un recul în anii 50-70 când medicii s-au specializat tot mai mult. A revenit apoi în forță începând cu anii 80, devenind chiar o specialitate medicală, fenomen impulsionat de cele mai multe guverne și case de asigurări de sănătate. Acestea observaseră o tendință a sistemului medical de a deveni din ce în ce mai scump și - paradoxal - mai haotic, pe măsură ce crește gradul de specializare a medicilor.

Medicina familiei este centrul (sau miezul) specialităților medicale, raportul său cu celelalte specialități medicale fiind ca raportul dintre strategie si tehnica de luptă. Rolul medicului de familie este deci cel de strateg al stării de sănătate a omului sănătos sau bolnav.

Medicul de familie este axat deopotrivă atât pe prevenirea stării de boală cât și pe combaterea bolii deja apărute. În cele mai multe cazuri el face asta singur: uneori însă apelează la ajutorul calificat al colegilor săi de alte specialități, fiind în această situație dispecer de caz și avocat al pacientului în fața hățișurilor sistemului medical. Calitățile unui bun medic de familie sunt (dincolo de competența pur profesională - valoare a oricărei specialități medicale): de a explica limpede pacienților lucruri legate de sănătatea lor, de a-i informa în privința tuturor opțiunilor posibile privind prevenirea bolilor, diagnosticul și tratamentul; de a putea fi ușor de găsit și de abordat de către pacienții săi, de a avea relații și legături în lumea medicală și de a avea noțiuni de legislație medicală.

Între pacient și medicul său de familie se stabilește o relație de parteneriat de tip „contract mutual”, fiecare având față de partenerul său drepturi și obligații.

Drepturile pacienților în raport cu medicul de familie:

● Dreptul de a-și alege liber medicul de familie și de a-și putea schimba medicul de familie. Schimbarea medicului de familie este un act unilateral și nu necesită aprobarea medicului de la care se pleacă sau a vreunei autorități. Nu este permis nici unui angajator să facă presiuni asupra angajaților cu privire la înscrierea lor pe lista unui anumit medic de familie (de exemplu pe motive de tip „firma noastră este arondata la...”)

● Dreptul la informare: Pacienții au dreptul de a fi informați într-un limbaj inteligibil asupra stării lor de sănătate, asupra tratamentului și a eventualelor alternative terapeutice (inclusiv asupra alternativei de a nu trata), asupra gradului de risc al investigațiilor și manevrelor medico-chirurgicale.

● Dreptul la gratuitatea actelor medicale care fac parte din „pachetul asigurat” cum ar fi: consultații la cabinet, primirea de rețete compensate sau, după caz, gratuite, vaccinările obligatorii, primirea de bilete de trimitere sau de internare. Medicul nu poate pretinde anumite tarife pentru astfel de acte medicale.

Obligații ale pacienților în raport cu medicul lor de familie:

● Obligația de a se prezenta la consultul anual care are rol profilactic (caută sa prevină apariția sau agravarea bolilor) precum și la vaccinări în cadrul campaniilor de vaccinare obligatorie.

● Obligația de a-și anunța medicul de familie când: s-au înscris la un alt medic de familie; un alt medic le-a prescris un anumit tratament sau o investigație, au apărut modificări în starea de sănătate sau în datele personale (de exemplu schimbarea numărului de telefon!)

● Suplimentar față de cele de mai sus, la cabinetul nostru există obligativitatea programării pacienților pentru consult medical sau pentru ORICE act medical. Programarea se poate face telefonic folosind numărul de telefonie fixă.

Telefonul mobil al doctorului dvs. se folosește NUMAI în situații de urgență deosebită. În cazul în care nu puteți veni la data și ora programată sunteți rugat(ă) să dați telefon cât mai din timp pentru anularea programării (altfel imaginați-vă că doctorul care va așteaptă va desena cerculețe pe hârtie timp de 30 de minute).

Drepturile medicului de familie în raport cu pacientul său:

● Dreptul de a exclude pacienți de pe lista sa de capitație pentru motive bine întemeiate (de exemplu: lipsa de civilitate în relația medic-pacient, nerespectarea în mod repetat a programării, nerespectarea tratamentului prescris sau a investigațiilor cerute; restrângerea activității cabinetului). Excluderea se realizează prin scrisoare înregistrată (de tip preaviz de 30 de zile). La cabinetul nostru nu am avut asemenea cazuri până în prezent.

● Dreptul de a refuza cererea pacientului de a i se prescrie anumite tratamente, de a primi anumite trimiteri, de a se face anumite investigații, de a se elibera alte acte medicale (adeverințe, concedii etc), atunci când există motive medicale sau de conștiință pentru acest refuz (o situație des întâlnită este cererea pacientului de a primi o rețetă cu un anumit medicament pe motiv ca așa a citit în revista As, pe Internet, așa i-a recomandat cardiologul, psihiatrul sau vecinul care e veterinar).

Obligațiile medicului de familie față de pacient:

● Obligația de confidențialitate: Orice fel de detaliu referitor la pacienți este considerat secret de serviciu și nu poate fi divulgat. În practică abaterea de la acest principiu se produce mai des când între medic și firma sau instituția la care lucrează pacientul există înțelegeri de tip *„spuneți angajaților să se înscrie la noi, iar noi vă spunem care pacient suferă cu capul și care pacientă e gravida”*. Nu există astfel de înțelegeri între cabinetul nostru și vreun angajator, înțelegeri pe care le considerăm imorale.

● Obligația de a prescrie tratamentele sau investigațiile pe care le consideră cele mai adecvate interesului pacientului. Este principiul „bona fidae”. Probleme de acest tip pot apărea atunci când medicul are o înțelegere de comision cu anumiți furnizori de medicamente sau de investigații - fenomen aflat la limita eticii, dar care cunoaște o mare răspândire în lumea medicală.

Bogați - 2010

În întâmpinarea așteptărilor cetățenilor comunei Bogați de a beneficia de servicii medicale de o mai bună calitate, doctor Eliza Boțescu, sprijinită de conducerea primăriei, am luat inițiativa de a deschide un nou cabinet medical. Eu cred că am reușit într-o mare măsură. În urma unor eforturi considerabile, activități desfășurate pe câteva luni, a luat naștere un cabinet medical care răspunde cerințelor și stringențelor medicinei de familie de ultimă oră și, binențeles, celor mai exigenți pacienți ai comunei Bogați.

În planurile de viitor, urmăresc achiziționarea de aparatură de investigație performantă, așanumitul „ecograf”, precum și un aparat pentru investigarea activității cardiace-electrocardiograf.

Suntem cu toții de acord că medicina de familie din comună are nevoie de un suflu tineresc. O echipă tânără, cu puterea de muncă specifică vârstei, vă stă la dispoziție.

În sprijinul înțelegerii realităților „sănătății comunei” vine și faptul, nu ușor de neglijat, că eu sunt „fiică a satului”, dorind pentru anii următori să sprijin sănătatea părinților, cât și dezvoltarea armonioasă a tinerilor - viitorul comunei.

Am absolvit Facultatea de Medicină la Timișoara în 2006; am urmat rezidențiatul în perioada 2006 - 2010 la Spitalul Județean Pitești. Am urmat competența în ecografie la Centrul Universitar Sibiu, masterat în Management sanitar - Sibiu, cursuri postuniversitare de optometrie în Craiova, precum și resuscitare cardio-vasculară la adulți și copii în Centrul Universitar Craiova.

PROGRAM:
L – V: 8-15
Luni: 8-14 - Suseni
Miercuri 8-14 - Glîmbocelu
14-16 - Glîmbocel
În caz de urgență, putem fi apelați și duminica.

Dr. BOȚESCU Eliza
Medic specialist
medicină generală,
medicină de familie

COPIL[RIA FERICITĂ ESTE LA ȚARĂ

Un zâmbet, o floare. O inimă ușoară... Un cântec, un vers. un joc... Copilărie. Un univers a cărui definiție ne scapă și totuși o trăim perpetuu. Și afirm „o trăim perpetuu” pentru că un om, indiferent de vârstă, dacă nu... copilărește” din când în când, este ca și mort.

Poate unii dintre noi s-au întrebat când se sfârșește copilăria. Este legală de biologic? Evident, nu. Unii cred că se sfârșește o dată cu școlaritatea și cu intrarea în viața adultă, când omul are o slujbă și își întemeiază o familie. Dar ne înșelăm. De câte ori nu ne-am jucat alături de copiii noștri? Mamelor, nu v-ați ajutat niciodată copilele să croiască rochițe pentru păpuși? Taților, nu ați intrat niciodată într-o competiție cu mașini de jucărie împreună cu fiii voștri? Ba da, și când ați făcut-o ați retrăit clipe din propria copilărie. Ați retrăit bucuria de a fi copil, de a vă deshăma de toate grijile, de a uita de statutul vostru de oameni mari.

Știu. Veți spune: copiii cresc, devenind și ei adulți la rândul lor. Să fi pierdut reminiscențele fragedei vârste o dată cu creșterea lor? Priviți în brațele voastre, deveniți de acum bunici, la minunea aceea fragilă care își întinde brațele zâmbind și gângurind; veți vedea și voi reîntineriți împreună cu ei. Și iar vă jucați. Bunicilor, nu ați fost niciodată „căluțul” unui copii care, în culmea bucuriei, strigă și strunește ca un adevărat cow-boy simțind că toată lumea este a lui?

Atunci cine poate să mai susțină că omul este copil până la o anumită vârstă? Oare ați fi putut trăi dacă nu v-ați fi detașat, în diverse momente, de toate grijile și problemele care alcătuiesc viața aceasta monotonă, cu un gust tot mai fad?

Să nu așteptați vreun răspuns în stil retoric pentru că știți bine despre ce vorbesc. Iar dacă nu v-ați dat seama încă, luați o minge și jucați-vă cu micuții voștri! Ieșiți în aer liber bucurați-vă de lumina soarelui, simțiți ritmul vieții nealterate de dorința de a vă îmbogăți, de a pleca în călătorii exotice sau dea stârni invidia cunoscuților prin propriile performanțe.

Dacă tot am repetat îndemnul „bucurați-vă” nu înseamnă sărăcie de cuvinte; o spun că, dacă vrem să găsim vreun sinonim al copilăriei, acela este bucuria de a trăi, de a gândi, de a te exprima liber. Este bucuria de a-ți lăsa imaginația să ia cele mai năstrușnice forme concretizate în jocuri. Este bucuria de a cânta și de a zâmbi sincer, pentru că. atunci ne-am pierdut sinceritatea - condiție inerentă vârstei inocente - a murit copilul din noi. Într-un cuvânt, copilăria este bucuria de a trăi autentic.

Despre copilărie s-a scris mult, devenind o temă a literaturii universale pentru că, indiferent de ipostaza în care se află - artist sau consumator de artă - , omul râvnește la inocență, iar când se gândește la aceasta, sufletul i se umple de dor și melancolie.

Printre reprezentanții literaturii noastre care au evocat copilăria se detașează Ion Creangă cu ale sale Amintiri... G. Călinescu afirma cu privire la romanul scriitorului humuleștean: „în amintirile lui Creangă nu este nimic individual, nimic cu caracter de confesiune ori de jurnal care să configureze o complexitate sufletească nouă. Creangă povestește copilăria copilului universal.” Afirmația își dobândește pertinența prin reprezentarea unei întregi suite de întâmplări hazlii al căror protagonist, dacă în textul literar poartă numele de Nică. în realitate poate căpăta orice nume.

Omul Creangă ni se propune deschis, cu toate micile sale infracțiuni morale, fără indignare, pentru că a fi copil înseamnă a te lăsa dominat de instincte. În sufletul copilului nu s-a făcut simțită încă nicio intervenție a conștiinței morale pe care la maturitate o are. Dar când își evocă inocenta sa îl se dezbracă de ea și se transpune - foarte obiectiv - într-o altă vârstă morală, unde noțiunile de rău și bine nu sunt încă precizate. Furtul cireșelor sau al pupezei, smântânitul oalelor și fugitul la scăldat, mersul la colindat sunt câteva dintre „aventurile” pe care le trăiește orice „Nică” din fiecare dintre noi, întâmplări ce vor deveni amintiri de neuitat peste ani și ce ne vor descreți frunțile încordate de grijile cotidiene.

Amintirile plăcute pricinuiesc, peste ani, evocări melancolice cu profunde accente lirice, ce trezesc ecouri în sufletul celui care a trecut de vârsta fragedă. Memorabile sunt rândurile izvorâte dintr-o sensibilitate unică prin maniera de exprimare, sensibilitate ce dă naștere unei forme cizelate de sentimente sincere și profunde, și nu neapărat de utilizarea unor procedee artistice neobișnuite: „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, [...] la cuptiorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie! Și, Doamne, frumos era pe atunci, căci și părinții, și frații, și surorile îmi erau sănătoși, și casa ni era îndestulată, și copiii și copilele megieșelor erau de-a pururi în petrecere cu noi, și toate îmi mergeau după plac, fără leac de supărare, de parcă toată lumea era a mea!”

Copilăria devine univers plin de iubire, unde oamenii trăiesc în armonie și toate aspectele negative ale vieții se topesc. Totuși, ea este un paradis pierdut după care tânjim permanent. Prin Creangă, copilăria este ridicată la rangul de mit, a cărui reiterare este eternă, atâta timp cât se vor naște oameni pe pământ.

Pe aceeași linie tematică se încadrează și versurile eminesciene. Dacă la Creangă copilăria este surprinsă ca poftă de viață manifestată prin râsul sănătos, la Eminescu resimțim melancolia inocenței, pierdută în mod ireversibil și al cărei farmec nu îl putem sesiza o dată deveniți maturi: „Astăzi chiar de m-aș întoarce / A-nțelege n-o mai pot ... / Unde ești copilărie, / Cu pădurea ta cu tot?” Copilăria îmbracă metafora „pădurii” ca spațiu protector față de vârtejul de griji al „câmpului” deschis, spre care toți tânjim, atunci când suntem copii: „Astfel zise lin pădurea / Bolți asupră-mi clătinând; / Șuieram l-a ei chemare / Ș-am ieșit în câmp râzând”. O dată ajunși în „cânp”, resimțim din plin gustul amar al decepției față de o lume întocmită cu teribil de multe imperfecțiuni.

De remarcat este faptul că pentru ambii scriitori clasici, vârsta inocenței îmbracă aura unei lumi fabuloase, de basm, unde protagoniștilor - copiilor - li se transferă puteri miraculoase. În consecință, vremea rea se îndreaptă numai prin virtuțile degajate de zâmbetul copilului: „Ieși , copile, cu părul bălan, afară și râde la soare, doar s-a îndrepta vremea”. La Eminescu, copilăria - „pădure” îl transformă într-un prinț care, așa cum numai în basme se întâmplă, va trăi veșnic fericit, ferit de scurgerea nemiloasă a timpului: „Anii tăi se par ca clipe, / Clipe dulci se par ca veacuri”.

Copilăria are puterea miraculoasă de a ne scoate din timpul determinat și de a ne integra în durata universală. Numai copiii, cu credințele lor naive în basme, povești și tot felul de ghicitori și superstiții au puterea de a transcede un timp și un spațiu maculate de ură, răutate și nedreptate, având posibilitatea de a accede la o lume ideală, unde binele se împletește cu răul numai pentru ca acesta din urmă să fie învins de cel dintâi.

Tot realizând această raportare a copilăriei la literatură, reiese din ce în ce mai evident că cele două noțiuni au o virtute comună: ele selectează, îmbină și transformă datele lumii reale cu scopul de a reda un univers nou. Putem considera inventivitatea jocurilor un soi de artă infantilă și, analog, creațiile artistice care folosesc mijloace expresive devin un joc. Și arta, și copilăria se bazează pe capacitatea lor de reconfigurare a universului prin intermediul imaginației.

La vârsta inocenței, omul nu are nevoie de mijloace sau teorii savante pentru a crea un joc original, deoarece creativitatea sa derivă din puritatea și candoarea sufletească, însușiri imposibil de regăsit la maturitate. Dar atunci când părăsește universul infantil, își găsește refugiul în jocul cu sunetele, cuvintele, culorile sau imaginile, acestea rămânându-i ca singure unelte cu care poate „săpa” în teritoriul imaginației pentru a recrea noi lumi.

Din aceeași perspectivă ludică putem privi și creația lui Tudor Arghezi. Versurile lui invită adultul la recopilărie, la abdicarea de la statutul de om „mare”, stilat, cu tot felul de preferințe exclusiviste ce îl apropie de snobism și, implicit, de ridicol: „E nevoie să-ți explic: / Ești prea mare. Fă-te mic. / Uită regula o dată / Și, cu cartea dezvătată, / Mergi niţel de-a bușile. // Poți închide ușile, / De ți-e teamă și rușine / Să te faci de râs ca mine. / Ieși din dogmă și, tiptil, / Fă-te la citit copil. / Asta, Domnule Confrate, / Dă alean și sănătate.”

Este evident că ieșirea din „dogmă”, adică din contingentul banal și stereotipizat, nu se poate realiza decât prin lectura literară, căci ea presupune acel joc - inerent copilăriei - cu imaginația.

Însumând toate aceste idei, dacă ar fi să dăm o definiție fericitei vârste a copilăriei din perspectivă literară, putem conchide că ea constă în bucuria de a crea forme voi prin jocul cu imaginația.

Revenind la semnificația zilei de 1 Iunie, nu pot spune decât „Dați copilului ce-i al copilului!” parafrazând clasica zicală romană. Dați-i bucuria de a râde pentru că a râde sincer este una dintre marile bucurii ale spiritului. Dați-i șansa de a trăi departe de grijile acestei lumi desuete, pentru că oricum toată viața ei vor avea de îndurat necazurile și problemele. Dați-le dreptul de a-și trăi copilăria așa cum se cuvine! Și nu uitați: fiți și voi copii, măcar pentru câteva clipe în fiecare zi, pentru ca bătrânețea să vă prindă cu frunțile cât mai descrețite.

Iar voi, copii, trăiți cu toată intensitatea clipele binecuvântate ale acestei vârste! Nu o murdăriți încercând să imitați caractere și situații negative din lumea celor mari. Profitând din plin de inocența voastră cu toate bucuriile și năzdrăvăniile ei, o veți putea prelungi până în ultima clipă a vieții.

Nu întâmplător Ziua Copilului coincide cu începutul verii. Soare, lumină, căldură sunt suficiente motive pentru a reda surâsul unui copil plin de energie pe care o folosește așa cum știe el mai bine: prin joc.

Și pentru a încheia prin victoria luminii și a bucuriei pe care ne-o pricinuiește această zi, citez versurile Anei Blandiana, relevante pentru starea sufletească pozitivă al cărei regim trebuie să îl instaurăm: „Plouă soare peste mine / Și mă udă cu lumină / Eu în joc stropesc cu soare / Coala zărilor, velină. // Zarea aș putea s-o-nghit / Și ar fi ascunsă bine / Dar mi-ar lumina tot trupul / Și-ar putea afla oricine. // Nu se duce. Ce să fac? / Sufletu-l mototolesc / Și-l fac cârpă ca să șterg / Soarele copilăresc. // Cârpa sufletului însă / Toată-i îmbibată-n soare, / Șterg mereu și-n zări lumina / E din ce în ce mai mare. // Ce-am făcut? Cum s-o ascund? / Pată galbenă, arsura / Peste tenta de lumină, / Peste zări mă dau de-a dura. // Ei, și dacă ar rămâne / Înc-un soare, ce ar fi? N-o să plângă - nu-i așa? - // Nimeni dintre noi, copii.” (Glumă (II))

Dinu ANCUȚA

Copii de la Bogați trăiesc fericiți

Zori de zi, soare stralucitor, buna dispozitie, autocare, forfota. Totul este inghesuit, aranjat, impins, mutat, interpus, strecurat, plasat cat maipotrivit, pentru a ajunge intrg şi nevatamat la destinatie. Destinatia?!... Comuna Bogati, judetul Arges… comuna predestinate parca denumirii, locul natal al subsemnatei, locul mirific al copilariei mele, un colt de rai spre care ma intorc intotdeauna cu mare emotie, cu voce tremuranda, cu lacrimi in ochi şi cu dorinta existentei vesnice in mijlocul unor peisaje in fata carora Fr. De la Croix, Clod Monet, Picasso sau Cézanne ar ramane fara penel, impresionati de splendoarea şi sublimul acestora. Oriunde in lumea asta m-au purtatat pasii n-am pregetat niciodata sa ma gandesc şi sa vorbesc celor din preajma mea despre frumusetile naturale desprinse parca din poveste şi nealterate de scurgerea timpului, dar cu siguranta dublate de influentele contemporane.

„Nu ştiu altii cum sunt dare eu cand imi aduc aminte… şi parafrazand un titan al povestirilor şi amintirilor copilariei,incerc sa captez atentia elevilor din autocar in momentul in care acesta vireaza spre dreapta intrand intr-o superb zona colinara flacata de dealuri şi vai cu pomi fructiferi,cu vita de vie ,cu paduri in care verdele crud se intrepatrunde cu albul unor case risipite pe pantele unor dealuri şi cu azuriul unui cer eliberat de amenintarile incerte ale unor pete de culoare ce nu pot opri inca zambetul soarelui.

Cuvintele sunt prea putine pentru aexprima cea ce am simtit cand a vazut fetele elevilor cuprinse parca de extaz şi admiratie cand au patruns pe meleagurile copilariei mele.

Da,aici imi sunt radacinile,aici m-am implinit in dragoste,aici ma intorc de fiecare data spre a-mi incarca bateriile,aici,precum Eminescu odinioara ,in mijlocul naturii, doresc sa-mi „traiesc” vesnicia.

„Nu merită să plângi pentru nimeni ,iar cei are merita nu te vor face sa plangi” spunea Jose Garcia Marquez cata subtilitate in aceste slove!! Niciodata nu am putut plange la umbra teiului multisecular şi a fantanii rustice din poarta casei unde mama într-o vesnică mişcare cu zambetul asternut pe fata-I chinuită de greutatile unei vieti singuratice isi manifesta bucuria intrevederii, cu noi, copiii ei.

Aici am petrecut cei mai frumosi ani ai vietii-anii copilariei. „Viata e o lupta “spunea un poet classic roman… şi asa a fost… dar” caderea nu-ţi poate stinge Gloria de a urca” (Kant)… şi as incheia prin aspune ca putera dragostei pentru „rădăcinile” mele este puterea veşnică a binelui.

În încheiere, ţin să multumesc din tot sufletul Doamnei Liliana Unguranu,directoarea sclolii Bogati,acestei minunate şi inimoase profesoare care a dat curs propunerii de parteneriat dintre cele doua şcoli (Bungetu-Bogati), pentru programul oferit,echipei de profesori din jurul dumneaei,fara de care activitatea n-ar fi fost posibila,şi nu in ultimul rand Domnului primar Ion Garleanu,un om deosebit, un intelectual de elita-profesor universitar - ataşat trup şi suflet comunitatii din care la randu-I a provenit dovedind prin tot ce a facut ca omul sfinteste locul.

A fost o zi a deconectarii, a trairii, a înţelegerii şi a bucuriei de care ne vom aminti cu placere, a fost o zi in care am devenit mai senin, mai buni, mai sociabili şi mai deschisi sufleteste şi cine ar putea sa spuna ca acest lucru e puţin.

Profesor Iolanda GERU

Amintindu-ne...

D-le Dragoș, fiecare persoană care s-a născut și a copilărit la Bogați și care și-a împlinit destinul prin alte zone are undeva în suflet ceva din seva, din freamătul, din frenezia acelor locuri.Această stare care nu ține numai de nostalgie mi-au mărturisit-o prea mulți ca să nu încercăm să păstrăm o punte spirituală cu ei. Pentru dumneavoastră ce înseamnă sătucul acesta desprins parcă din axa lumii ca să ne fie nouă leagăn și liniște, și neastâmpăr, și bucurie, și frământare?

În anul 1983, fiind absolvent de gimnaziu, a trebuit să plec la liceu ieșind cu destule regrete din universul familiei și implicit din zona pe care o numesc cu mândrie comuna Bogați. Mereu am fost fascinat de acest nume. De ce Bogați? Pentru că oamenii locului sunt oameni obișnuiți, mulți dintre ei fiind destul de săraci.Oricum citindu-i pe Creangă, pe Rebreanu sau pe Hogaș numele acestor localități nu rezonau sau chiar, dimpotrivă, mi se păreau hilare.

Și ei, ca și mulți alții, retrăiau cu intensitate momentele copilăriei lor. Eminescu, eternul peregrin își dorea tot timpul să revadă *„natala lui căscioară scăldată în cristalul pârâului de-argint”*. Pentru că din locurile acelea divine și-au tors celebritatea sau să revenim, pentru că din mrejele literaturii este greu să ne desprindem. În septembrie 1975 când eu am revenit la școala din Suseni, dumneavoastră intrați în clasa I. Țin foarte bine minte momentul întrucă țpentru amândoi era un început. Aveați un costum național splendid care parcă străbătuse veacurile pentru a dovedi

Dr. Stanciu Dragoș

permanența noastră pe aceste locuri. Cum ați crescut în această lume mirifică?

Pot spune că am crescut fiind foarte mândru de apartenența la Bogați, odată pentru că eram de la țară și apoi pentru că ascultam poveștile bunicului meu, învățătorul satului, despre Mircea Ciobanu, despre Radu lui Anghel, ș.a.m.d. Ce frumoase erau serile de vară și ce frumoasă era toamna când ascultam ca vrăjit tot ceea bunicul meu îmi povestea! Mă interesa în special viața acelei mici comunități de oameni între cele două războaie mondiale și-mi aduc aminte că eram deseori contrariat de faptul că atunci se petreceau lucruri nemaivăzute:se vindeau fructe cu căruța la Lixăndrie (Alexandria de astăzi), practicându-se trocul cu cereale, se cumpăra și se vindea pământ pe galbeni de aur, etc.

Bunicul dumneavoastră, dascălul care a modelat multe generații, a trăit evenimente speciale dată fiind conjunctura istorică în care s-a născut. Ce mai știi de la dânsul?

Fascinante erau și poveștile cu boierul satului care avea doi bivoli grozavi de care toată lumea se temea și care dacă scăpau din lanțurile lor, sigur vor fi fost în stare să dărâme școala.

Ce mai înseamnă comuna Bogați pentru dumneavoastră?

Comuna Bogați mai înseamnă școala la care mă duceam cu mult drag, nu atât pentru ceea ce învățam, ci mai ales pentru aerul de catedrală spirituală pe care-l emanau bietele băncuțe de lemn și mușcatele din ferestre.Cu toate micile și inerentele neajunsuri ale comunității de oameni de la țară, copilăria și o parte din adolescența mea petrecută în Bogați, mi-au format o solidă și sănătoasă perspectivă asupra relațiilor interumane și o simplădespărțire între cele bune și cele rele care mi-au fost de un real folos mai departe.

Domnule Dragoș, vă mulțumesc foarte mult pentru disponibilitate și sper ca baza ta de date să înceapă totdeauna cu Bogații. Emil Cioran spunea: *„Dacă esențele pe care oamenii le stimează atât de mult,fără să le iubească,n-au putut salva nimic,atunci nu ne mai rămâne decât curajul amăgirilor”*, să nu ne amăgim, iar atunci când o vom face s-o facem frumos.

Înv. Virgil NIȚU

COMUNICAREA... o necesitate

*„Și a zis Domnul Dumnezeu: **«Nu este bine s-ă fie omul singur; să-l facem ajutor potrivit pentru el»**.*

Și Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi Adam.

Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor de potriva lui.

Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu, și, dacă a adormit a luat una din coastele lui și a făcut-o femeie și a adus-o la Adam.”

Acesta este referatul biblic prin care se argumentează crearea femeii ca seamăn al bărbatului, act survenit ca o necesitate datorată faptului că a simțit, încă din primele sale zile de viață, nevoia comunicării gândurilor,ideilor și sentimentelor sale unei ființe capabilă să-l înțeleagă.

Acest act biblic - al creării femeii - demonstrează însușirea de ființă socială a omului, incapabil să trăiască izolat,dar tot de aici reiese și calitatea sa de ființă rațională capabilă să numească prin diferențiere toate creațiile lui Dumnezeu.

Dotat cu rațiune, omul demonstrează nu numai capacitatea de diferențiere,dar și de creare;căci folosindu-se de cuvânt ca element de bază al comunicării, ca produs al rațiunii sale, omul pentru a grăi cu semenii despre obiectele care îl înconjoară, și, conștient fiind că acestea trebuie să poarte un nume a creat substantivul.

Dându-și seama că unele dintre aceste obiecte sunt foarte bine cunoscute, dar altele sunt mai puțin cunoscute și unele chiar deloc cunoscute și pentru a le putea deosebi între ele a creat articolul, ca însoțitor al substantivului.

Observând lumea și obiectele din ea constată că acestea nu sunt identice, că au însușiri prin care se deosebesc ca: formă, dimensiune, culoare. Pentru a exprima aceste însușiri a creat adjectivul și l-a pus în relație cu substantivul.

Comunicând între ei prin cuvânt oamenii au constatat că numele unor obiecte (foarte importante) se repetă destul de des.Pentru a evita repetiția substantivului,care era supărătoare auzului, a creat pronumele, ca un înlocuitor al numelui.

Și pentru că unele dintre obiectele lumii sunt unicate, iar altele aparțin unor mulțimi mai mici sau mai mari și au posibilitatea de a fi individualizate prin poziție a creat numeralul pentru a exprima numărul și ordinea obiectelor lumii.

A sesizat, de asemenea, că obiectele lumii sunt implicate în fenomene, în acțiuni, în procese, iar pentru a exprima acțiunile obiectelor a inventat verbul.

Dar acțiunile exprimate de verb se desfășoară în anumite circumstanțe (de timp, de mod, de spațiu), și pentru a exprima aceste împrejurări, a creat adverbul, punându-l în relație cu verbul.

Cu toate că omul este ființa a cărei personalitate poate fi modelată prin educație se observă uneori că acesta acceptă cu ușurință și plăcere să imite (decât să numească) sunetele și zgomotele din natură. Și atunci a creat interjecția.

Dar, comunicând oamenii și-au dat seama că unitatea comunicării nu se poate realiza uneori deoarece cuvintele „nu se legau”. Pentru a depăși această dificultate,a creat cuvintele de legătură(prepoziția și interjecția).

Se observă astfel că în procesul comunicării, acțiune ce se impune ca o necesitate pentru ființa umană, cuvintele comunică între ele prin înțeles, omul fiind capabil să realizeze mesaje prin care să-și facă cunoscute gândurile, ideile și sentimentele sale.

Este foarte important ca factorii de bază implicați în procesul comunicării (receptorul și emițătorul) să dovedească interes și preocupare atât în ceea ce privește realizarea unui mesaj (transmiterea unei informații) cât și în înțelegerea acestuia.

Comunicând poți cunoaște și cunoscând poți ști, iar știind poți crea... o lume - LUMEA ÎN CARE NE-AM TREZIT.

Profesor Mariana PRUNESCU

Parteneriat de succes

ȘCOALA BUNGETU LA BOGAȚI

Ideea de parteneriat educațional este cea care a stat la baza realizării unui schimb de experiență culturală între Școlile Bungetu-Dâmbovița și Bogați-Argeș. Este drept că inițiativa acestei acțiuni i-a aparținut domnului profesor Geru Nicolae - directorul școlii dâmbovițene, care, fiu al satului Bogați fiind, a gândit astfel să demonstreze Școlii care l-a format că educația primită a adus roade, căci prin profesia pe care și-a ales-o, la rându-i a contribuit la formarea unui colectiv profesoral și de elevi uniți de aceleași ambiții și proiecte de viitor.

În ziua de 28 mai 2005, dând curs invitației domnului profesor Geru, un grup format din cadre didactice și elevi ai Școlii Bogați au ajuns la Școala Bungetu, unde au fost primiți conform tradiției românești, cu pâine și sare.

Am fost emoționați de această primire, dar ceea ce ne-a impresionat în mod deosebit a fost Școala - prin aspectul exterior și interior.

Sensibilitatea celor ce-și desfășoară activitatea în această instituție era evidentă, peste tot, începând de la intrarea în școala, holuri și sălile de curs, erau flori. Este știut faptul că cei ce iubesc și îngrijesc florile știu cum să formeze prin iubire mlădițele neamului.

Că erau preocupați de bunat educație a copiilor s-a văzut și din felul în care își pregătiseră materialele didactice expuse în sălile de curs, sau în expoziția din holul școlii. Și cum, prin misiunea școlii se urmărea formarea elevului ca om necesar al societății de azi și de mâine, prin ridicarea actului de învățare și de educare - am fost invitați să vedem cum arată o sală de curs, calificată drept „o fereastră deschisă spre cunoaștere”, dotată și amenajată prin Proiectul (D.C.G.E.P.), program care a reprezentat o oportunitate pentru școală. De asemenea, programul artistic pe care școala gazda ni l-a oferit, a fost unul deosebit, iar suita de dansuri populare realizată și coordonată de domnul profesor Geru Nicolae a impresionat.

Cu toate că au trecut cinci ani de la ceasta întrevedere, păstrăm o amintire plăcută a școlii, a colectivului pe care l-am cunoscut, dar și a felului în care s-a derulat agenda zilei respective.

Astăzi, gazda suntem noi și ne bucurăm să-i avem ca oaspeți. Programul pe care ni l-am propus suntem siguri că va fi la înălțimea așteptărilor, iar prin activitățile desfășurate vom căuta să lăsăm aceeași impresie: de armonie, seriozitate, competitivitate și fair-play.

Le urăm bun venit și le dorim să păstreze o amintire plăcută a zilei de 29 mai 2010.

Prof. Mariana PRUNESCU

Directorul Școlii cu clasele I-VIII Bungetu Dîmbovița

Prof. Nicolae GERU

ELENA CHIRIȚĂ - EROU NAȚIONAL

În ziua de „Înălțare” s-au desfășurat la Bogați, manifestările consacrate comemorării Elenei Chiriță, locul de naștere al eroinei, sub auspiciile unei încărcături emoționale puternice atât prin amploarea programului dedicat acestui eveniment cât și prin participarea unor personalități marcante din partea Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere, Asociației Naționale „Cultul Eroilor” - filiala Argeș, senatori, primari din alte localități veterani de război și mulți invitați care s-au reunit în „Sala de Consiliu” a primăriei Bogați, pentru a omagia pe fiica satului Suseni, comuna Bogați, de altfel destul de neîncăpătoare față de interesul pentru această manifestare (dar aceasta este o altă problemă).

Programul manifestărilor a fost presărat cu secvențe de război din filmul „Noi cei din linia întâi” recitări, montaje literare și decernări de diplome urmașilor eroinei, primarului comunei dl. prof. univ. Ion Gîrleanu pentru organizarea de excepție, Consiliului Local, veteranilor de război etc.

S-a pus uneori întrebarea, de altfel stupidă din punctul meu de vedere, sau stupid este acela care-și permite o asemenea întrebare, de ce să comemorăm pe Elena Chiriță într-un moment sau altul.

Sunt o serie de motive certe care ne îndreptățesc să ne mândrim că un asemenea erou național s-a născut la Bogați, într-o casă țărănească cu cerdac, la 30 noiembrie 1917, făcând parte dintr-o familie cu 6 copii ce deseori erau obligați să muncească la moșier pe „te miri ce” spre a putea supraviețui.

La 24 de ani când gândurile unui tânăr pendulează între plăcerile vieții, Elena Chiriță care a început ca femeie de serviciu la Spitalul Z.I. 303 din București, face cursuri sanitare alegând să îngrijească răniții veniți de pe front cu o dăruire exemplară, stând timp îndelungat la căpătâiul suferinzilor pentru a le alina durerea.

Când spitalul era ticsit de răniți iar pe front ostașii nu mai puteau primi un prim ajutor datorită numărului mare de suferinzi și insuficient de infirmiere, fără a mai sta pe gânduri Elena Chiriță cere permisiunea căpitanului să plece voluntară pe front. Neprimind acceptul, își pregătește o raniță cu medicamente, pansamente și o geantă sanitară pornind spre front unde era nevoie și de ea mai mult ca în spital.

Pe front era neobosită în a ajuta la alinarea suferințelor celor răniți dar lângă ea avea în permanent arma și grenade pe care le folosea atunci când dușmanul era mai aprig și mai periculos. Pentru faptele sale este propusă a fi decorată cu medalia „Meritul sanitar cls. I” și a fi dată exemplu pe armată înaintând-o la gradul de caporal.

După ce se întoarce de pe front la spitalul din . București, E. Chiriță cere să plece în linia întâi ca luptătoare „într-o unitate pe front”. Se încadrează în regimentul 96 infanterie atât ca sanitară cât și cu arma în mână în primele rânduri ale luptătorilor noștri.

Fostul comandant al Regimentului 96 infanterie arăta: Această fată a fost un adevărat fenomen,… un singur cusur avea - în fața pericolului dușman era prea temerară.

În noiembrie 1944 după ce s-a apropiat de un tanc dușman, cu grenada în mână „i-a venit de petrecanie”. Pentru faptele sale tânăra din Suseni este înaintată la gradul de sergent.

După acțiunile militare din teatrul de luptă de la Păuliș, Elena Chiriță este decorată cu Virtutea Militară clasa a II-a, adăugată lângă celelalte două Meritul sanitar clasa I și Meritul sanitar clasa a II a.

În noaptea de neuitat de Anul nou - 1945, după ce a lăsat mitraliera din mână, Elena Chiriță a poposit, rând pe rând, aproape în toate tranșeele ocupate de batalioanele Regimentului 96 infanterie cu o scrisoare, un pachet cu țigări, un ziar,o felie de cozonac etc.

În ziua următoare, 1 ianuarie 1945, când se pregătea să facă un nou asalt spre un cuib de rezistență, schijele unui brand au rănit-o grav pe eroina din Bogați, și cu toate eforturile personalului medical, pe 8 martie 1945, inima Elenei Chiriță a renunțat să mai bată fiind înmormântată în cimitirul eroilor de la Radna alături de alți viteji ai „Detașamentului de la Păuliș”. Statul român i-a conferit Ordinul „Apărarea Patriei” cls. a III-a „post mortem”.

Moartea eroinei din Bogați nu a lăsat indiferent presa zilei, ofițerii care-au cunoscut-o îndeaproape sau scriitorii.

● Scriitorul Haralamb Zincă publică în editura militară, romanul Revelion 45, documentar despre sergent Elena Chiriță .

● Pe 25 sept 1944, Comandantul batalionului 1/96 infanterie, maior Cristache Stănescu elibera o adeverință în care arăta:

„Se adeverește prin prezenta că domnișoara Chiriță Șt. Elena, a funcționat ca infirmieră sanitară benevolă în linia întâi de luptă a batalionului întâi din Regimentul 96 infanterie cu tot curajul și devotamentul, salvând vieți și pansând răniții, pentru care vă rog să o propuneți pentru «Meritul Sanitar clasa a 2-a» cu panglică de virtute militară, meritând cu prisosință această recompensă”.

A fost idolul soldaților și va rămâne nepieritoare în memoria lor.

Batalionul îi aduce toate laudele cuvenite.

Comandantul batalionului
1/96 infanterie
Maior Cristache Stănescu

● Mărturie:

Am cunoscut-o și eu pe sergent sanitar Elena Chiriță. Aparținea de punctul medical al batalionului 1, dar mai venea și pe la batalionul 2, să acorde ajutor răniților. Era slăbuță, de statură mijlocie, cu părul negru împletit în două cozi.

Umbla îmbrăcată militar, cu cizme în picioare, cu brasarda „Crucii Roșii” pe braț și cu geanta sanitară pe șold. În zorii zilei de 12 octombrie, când am aflat că maiorul Cristache Stănescu a fost omorât m-am dus să-l văd: zăcea întins pe mantaua lui de ofițer. Lângă el - Elena Chiriță . Îi veghea rămășițele ce urmau a fi transportate pe celălalt mal al Tisei.

Colonel în rezervă
Ilie Câlțosu

● Colonelul în rezervă Ion Cojocaru spunea într-o scrisoare:

„După ce în ziua de 25 octombrie a pătruns în poziția hortiștilor, cu prima linie de asaltatori, evidențiindu-se în mod cu totul deosebit prin curajul său plin de avânt, în zilele ce au urmat, ea nu s-a clintit nici în fața tancurilor care o contraatacau.

Această fată era un adevărat fenomen…”

Aceasta a fost Elena Chiriță cu care ne mândrim toată nația română și cu atât mai mult noi cei din Bogați.

Consilier,
Zîmbroianu ALEXANDRU

Fiii satului Alexe Nicolae

Am văzut lumina zilei în 20 octombrie 1938, în comuna Suseni, sat Bujoi.

Școala primară am frecventat-o în comuna natală. Îmi amintesc și acum că a fost o școală bună, cu învățători exigenți

Școala elementară și liceul le-am frecventat la Liceul I.C.Brătianu din Pitești și le-am absolvit în anul 1956.

Am urmat apoi cursurile Universității Tehnice din Cluj Facultatea de construcții.

După ce am obținut diploma de inginer constructor am fost repartizat la Trustul Regional de Construcții Argeș Șantierul Drăgășani unde am făcut stagiatura de un an. După stagiatură m-am reîntors la Cluj și am parcurs etapele formării și desăvârșirii profesionale pe mai multe șantiere din Ardeal din cadrul Trustului de Construcții Industriale din Cluj unitate de elită în domeniul construcțiilor industriale.

În lunga carieră profesională, am fost încadrat în aproape toate funcțiile de execuție și de conducere:

- inginer constructor;
- șef de lot;
- inginer șef adjunct de șantier;
- inginer șef de șantier;
- șef de șantier;
- director grup de șantiere;
- director tehnic trust de construcții;
- șef secție proiectare.

Am lucrat doi ani și în străinătate prin ARCOM București ; am fost șef de șantier în Libia.

După evenimentele din 1989 am fost director general la o firmă privată de construcții (S.C. ACSA Câmpia Turzii), firmă la care am fost și acționar și Președinte al Consiliului de Administrație până la pensionare, în anul 2004 (așadar, o carieră de peste 41 ani).

În anul 2003 asociația patronală a constructorilor (ARACO București) m-a distins cu Diploma de «CONSTRUCTOR AL SEC XX».

Am obținut mai multe brevete de inovator, am urmat cursuri postuniversitare și de perfecționare.

În anul 1992 am înființat o filială în Ger-mania și am deschis un șantier prin care am executat contracte de lucrări până în anul 2004.

Firma a fost permanent în topul firmelor din județ în cadrul acțiunilor instituite de Camera de Comerț și Industrie a județului Cluj.

În vacanțe sau în interes de serviciu am vizitat peste 15 țări din Europa, Orientul Mijlociu și Africa. Am văzut lucruri minunate și am petrecut clipe de neuitat.

Viața mi-a fost împlinită și de cei doi copii (un băiat și o fată) rezultați din căsnicie. Unul din ei a adus pe lume și o nepoată care are acum patru ani - o minune de copil !

Domnule Alexe, dumneavoastră, munteanul născut în șipotul Argeșului ați trecut Carpații și ați parcurs o carieră strălucită. Totuși, raportându-ne la distanța dintre Bogați și Cluj, vă văd destul de des pe-aici.

Ce înseamnă aceste reveniri?

Desigur, în toată această perioadă nu am uitat nici o clipă unde m-am născut. Nu a existat an în care să nu revin de câteva ori pe meleagurile natale. Nostalgia locurilor copilăriei nu m-a părăsit niciodată. Din nefericire, distanța foarte mare nu-mi permite o prezență mai frecventă pe aceste meleaguri, deși resursele de timp și materiale nu-mi lipsesc.

În casa părintească mă simt complet detașat de cotidian, liniștea sufletească mă stăpânește…

Virgil NIȚU

La Bogați, de ziua Eroilor

La Bogați de sărbătoarea ortodoxă „Înălțarea Domnului" a fost mare sărbătoare iar primarul Ion Gârleanul s-a întrecut pe sine în organizarea manifestării, la care „Bogățoii" țin foarte mult. Acest lucru este determinat de numeroasele nume de eroi trecuți pe placa de marmură a monumentului încadrată de două aruncătoare de mine din cel de-al doilea Război Mondial cu sprijinul Generalului de brigadă în rezervă Ionel Dumitrescu. În această zi comuna Bogați a fost onorată de prezența Președintelui Consiliului Județean Dâmbovița Domnul Ion Popescu care în prezent este Președinte interimar al Organizației Județene Argeș și Parlamentarul Andrei. Domnul Ion Popescu a rostit în cadrul solemnității un scurt speech în fața reprezentanților, cetățenilor și a veteranilor de război încă în viață la Bogați, care s-a desfășurat în sala de ședințe a consiliului local, umplută până la refuz. Adunarea a fost deschisă de primar iar în cadrul manifestărilor au fost înmânate diplome veteranilor de război. Cu această ocazie au fost omagiate memoria Elenei Chiriță, tânărul sanitar originar din Bogați, care voluntar fiind și-a dat viața pentru întregirea neamului. De față au fost rudele Elenei Chiriță iar elevii școlii generale din Bogați au prezentat un frumos program artistic dedicat eroilor și Elenei Chiriță. Întregind cele spuse mai sus putem spune fără să greșim că manifestările organizate de primăria Bogați cu această ocazie, de această data au fost cele mai ample și importante din istoria acestei localități, dovedind că aici primarul îmbrăcat în uniformă de paradă cinstește istoria neamului dovedind și de această dată simțul patriotic deosebit. Nu trebuie neglijat nici prezența aproape în totalitate a salariaților primăriei care la sfârșit au dat o „recepție" în sala de consiliu invitaților în fruntea cărora s-a aflat președintele consiliului județean Dâmbovița, reprezentanții Asociaților de Veterani, reprezentanții Cadrelor Militare în Rezervă, reprezentanții Asociației Cultul Eroilor Argeș și nu în ultimul rând directorul Publicațiilor Reflector Argeșean și Turismul Argeșean, dar și Președintele Asociațiilor Profesionale de Turism și al Primarilor cu Vocație Europeană.

„ȚARA NOASTRĂ AUR POARTĂ, NOI CERȘIM „DIN POARTĂ-N POARTĂ”

Excursia elevilor din Bogați

Ziua de 1 decembrie 2009 a constituit pentru elevii școlilor Bogați - Suseni, coordonați de d-na profesor de istorie Cârstea Tanța, un bun prilej pentru organizarea unui concurs pe tema Marii Uniri de la 1819, acțiune în care au fost implicați, elevii claselor a VIII-a.

Volumul de cunoștințe pe care elevii l-au demonstrat și atitudinea de care au dat dovadă au fost apreciate atât de membrii juriului, cât și de președintele juriului, dl. primar profesor universitar Ion Gîrleanu, care a promis ca premiu elevilor participanți o excursie gratuită în zona istorică a orașului Sinaia. Aceeași temă istorică a fost prezentă sub forma unei scenete cu ocazia Unirii, de data aceasta realizată de Al. Ioan Cuza la 24 ianuarie 1859, program artistic conceput de către d-na profesor de română Prunescu Mariana. Prestația micilor „actori" a fost recompensată cu promisiunea pe care dl. primar le-a făcut-o elevilor de a le oferi o excursie.

Ținând cont de aceste promisiuni pe care edilul comunei le-a făcut copiilor cu ocazia celor două evenimente, cadrele didactice implicate în acțiunile sus menționate au organizat în data de 13 iunie 2010 o excursie pe traseul Bogați - Târgoviște - Sinaia. Bucuroși și emoționați în același timp copiii pornesc în dimineața zilei de duminică cu două microbuze către obiectivul propus. Prima oprire a fost Mânăstirea Dealu, loc de rugăciune, ales pentru a adăposti pentru veșnicie capul unuia dintre eroii națiunii noastre, voievodul Mihai Viteazul.

De aici, grupul s-a îndreptat către parcul din orașul Sinaia, loc în care copiii au fost fascinați de frumusețea peisajului și varietatea locurilor de joacă. Aici elevii s-au antrenat bucuroși în jocul de fotbal alături de dl. profesor Butculescu Cătălin, alții au preferat topoganul, leagănul sau plasa elastică. Încântarea copiilor a fost mare, motiv pentru care nici nu și-au dat seama când s-au scurs cele trei ore petrecute aici.

În jurul orelor 1400 a fost servit prânzul, după care microbuzele i-au transportat pe copii până la cota 1000, de unde au pornit către cota 1400 într-o aventură a cunoașterii muntelui. S-au bucurat culegând fragi, au cântat adunând muguri de brazi și au dansat bucuroși sub primele picături de ploaie.

A fost obositor dar deosebit de frumos după cum elevii au afirmat. Ajungând la cota 1400, planul privind traseul pe care urmau să-l parcurgă este schimbat din cauza precipitațiilor.

Grupul excursionist se vede astfel nevoit să facă cale întoarsă, continuând să-și manifeste energic bucuria clipei prin cântecele interpretate. Orașul Târgoviște reprezintă punctul opririi finale, de data aceasta ora târzie nu permite vizitarea vreunei construcții sau edificiu istoric ci doar savurarea unei înghețate, ocazie ce a permis culegerea de impresii pe care această zi a lăsat-o în amintirea tuturor.

Prof. Cârstea TANȚA

ÎNFRĂȚIRE

Comunitatea Piemontană Bogați, formată din localitățile Bogați, Leordeni, Călinești și Valea Mare - Dâmbovița doresc o înfrățire cu, comunități din provincia Cosenza.

- O relatie de infratire se poate concentra pe anumite domenii, dar poate fi si una „generala", adica in toate domeniile disponibile.
- De regula, domeniile de cooperare sunt specificate intr-un Acord de infratire sau Carta de infratire, textul caruia este semnat, intr-un cadru oficial, de autoritatile locale din ambele localitati.
- La baza a numeroase infratiri stau o serie de schimburi tradiţionale.
- În general, schimburile culturale sunt foarte intense in cadrul unei infratiri, putind fi vorba de: - Expozitii - adesea comitetele de infratire organizeaza in comunele partenere expozitii de pictura, sculptura, fotografii ale artistilor locali;
  - Spectacole ale unor grupuri si formatii muzicale;
  - Schimburi de Reprezentatii teatrale sau alte tipuri de spectacole ale unor trupe locale;
  - Intilniri intre colectionari din diverse domenii (filatelie, etc.)
- Un obiectiv esential al infratirii este acela de a facilita intalnirile intre tineri pentru a-i sensibiliza la noua dimensiune europeana si a-i ajuta sa-si pregateasca viitorul intr-o lume în schimbare, în care relaţiile internationale joaca un rol din ce in ce mai important.
- Structura prin intermediul careia se poate realiza cel mai usor acest obiectiv o constituie institutiile scolare si universitare.
- Schimburile pe linie de invatamant constituie o componenta esentiala a unei infratiri, chiar daca nu trebuie sa reprezinte singura actiune in domeniul tineretului.
- Pentru favorizarea acestor schimburi, este posibil să se prevada, pentru invatamantul gimnazial, o inrudire „școlara" intre scoli echivalente ale celor doua localitati.
- O idee de afaceri preluata de la localitatea-sora poate impulsiona aparitia unor noi genuri de afaceri atat in localitatea Dvs, cat si in tara.
- Cooperarea poate avea loc si intre agentii economici din ambele localitati daca acestia au interese comune.
- În fiecare localitate se gasesc locuri remarcabile, care au o anumită istorie si care îi poate interesa pe eventualii turişti straini.
- Trebuie doar ca acestia sa afle despre existenta acestor locuri.
- Evident ca turistii vor putea veni in caz ca li se vor crea conditii favorabile.
- Turismul rural este din ce in ce mai dezvoltat in tara noastra si de aceea el poate fi baza unui accord de infratire intre o comuna din tara noastra si o alta din lume.
- Turismul agrar este o alta oportunitate care poate fi valorificata. Acesta consta in faptul ca anumiti agricultori din strainatate ar fi interesati în cresterea/experimentarea anumitor culturi agricole.
- Sportul ocupa un loc important in cadrul infratirii, avand avantajul ca implica un numar mare de persoane fara a fi nevoie de o organizare complexa.
- Se pot avea în vedere competitii la mai multe discipline, iar in cazul unor infratiri multiple se poate imagina organizarea unor competitii de tip mini-olimpiada sau jocuri sportive fara frontiera.
- urbanism şi amenajarea teritoriului;
- protectia mediului inconjurator;
- formarea profesionala;
- integrarea persoanelor cu handicap;
- prevenirea delincventei;
- politicile adoptate fata de generatiile tinere;
- utilizarea noilor tehnologii;
- promovarea de activităţi agricole, industriale şi comerciale.

Ion GÂRLEANU

CINSTE ELEVILOR PREMIANȚI!

În urmă cu cateeva zile s-a încheiat un an școlar plin de realizări atat din punct de vedere al elevilor cat și al cadrelor didactice. Elevii noștri, motivați ca în fiecare an de sejurul la mare oferit de către domnul Primar Ion Garleanu, s-au întrecut în asimilarea de noi cunoștințe și în obținerea de rezultate mulțumitoare pentru ei și pentru părinții lor .

În ultima zi de școală, vineri, 11 iunie 2010 curtea școlilor s-a umplut de flori și veselie. Elevii au fost evidențiați, premiați și felicitați de învățătorii și diriginții lor și nu în cele din urmă de doamna Director Liliana Ungureanu și de domnul Primar Ion Garleanu.

Cuvintele dumnealor au umplut încă odată sufletele părinților și elevilor partcipanți la serbarea de încheiere a anului școlar de mulțumire și bucurie . Dar cei mai fericiți au fost elevii care au obținut premiul I și care se vor bucura și anul acesta de zilele minunate petrecute pe litorarul Mării Negre.

Director

Liliana Maria UNGUREANU

Elevii care vor beneficia de acest sejur sunt următorii:

Șc. Bogați Șc. Suseni

Clasa a V-a A
- Badea Alexandra Elena
- Mălurică Mădălina,
- Răceanu Nicolae Cătălin

Clasa a-V-a B
- Goșoiu Cosmin Iulian

Clasa a-VI-a
- Prunescu Iulia Ioana

- Mălurică George Daniel
- Popa Georgiana Mihaela

Clasa a-VII-a A
- Tecaru Gabriel
- Stanciu Lavinia Maria

Clasa a-VII-a B
- Gogescu Laura Georgiana

Clasa a-VIII-a A
- Dima Maria Cristina
- Vasile Elena Alexandra
- Mareș Mihaela Irina
- Vasile Andrea Mariana
- Tecaru Florentina

Clasa a-VIII-a B
- Dorobanțu Andreas Alberto
- Ionescu Bianca Maria

Dreapta românească

Orientările politice sunt adesea percepute ca fiind de dreapta sau de stânga.

În 1789, când s-a întrunit în Franța, Adunarea Națională Constituantă, conservatorii s-au așezat pe băncile din dreapta prezidiului. De atunci, conservatorii sunt considerați de dreapta, iar radicalii de stânga.

Semnificația acestor „etichete" s-a modificat până astăzi, dar în epoca modernă a însemnat destinația reformatori - consevatori sau capitaliști - anticapitaliști.

La români, această destinație a fost percepută celor de contemporani sub formula „alb-roșu".

Liberalismul, țărănismul, conservatorismul au reprezentat ideologiile care s-au manifestat în cadrul statelor de drept europene, susținând separația puterilor în stat, drepturile si libertățile cetățenești, pluralismul opiniilor, proprietatea privată și economia de piață etc.

Liberalismul a fost promovat de Partidul Național Liberal care reprezenta interesele burgheziei industriale și financiare precum și ale unor meseriași și intelectuali. În perioada interbelică la conducerea lui s-au succedat politicieni remarcabili: Ion I.C Brătianu (până în 1927), Vintilă Brătianu (1927 - 1930), I. Gh. Duca (1930-1933), C.I.C Brătianu (1934-1947); organul central de presă era Viitorul.

Avându-i ca principali teoreticieni pe Ștefan Zebtin și Vintilă Brătianu, liberalii erau adepții politicii „prin noi înșine", ei susțineau că burghezia avea ca obiectiv conducerea României pe calea progresului social, evoluția - după părerea lor - era condiționată de dezvoltarea industriei naționale și trebuia să se facă fără salturi bruște, respectându-se echilibrul social. Acest partid, aureolat cu înfăptuirea Marii Uniri și adept al democrației parlamentare, a dominat scena politică interbelică.

Între realizările de marca ale guvernelor P.N.L se înscriu: Constituția din 1923, legile de unificare (administrativă, judecătorească, a învățământului etc.), stimularea dezvoltării economiei naționale, mai ales a industriei.

Țărănismul era susținut de Partidul Țărănesc, care s-a înființat în 1918, reprezentând interesele lumii satelor: învățători, preoți, țărani. Între fruntașii săi se aflau: Ion Mihalache, Constantin Stere, Virgil Madgearu. Țărănismul pune accept pe dezvoltarea agriculturii, organizarea țărănimii în cooperative, ridicarea nivelului cultural al satelor etc.

În plan politic, se pronunțau pentru crearea „satului țărănesc". La 10 octombrie 1926, a avut loc fuziunea Partidului Țărănesc cu Partidul Național, constituindu-se Partidul Național Țărănesc, prezidat de Iuliu Maniu. Noul partid adepta al democrației parlamentare, a abandonat teza „luptei de clasă" susținută de țărăniști, el își întemeia doctrina pe principiul economic al „porților deschise".

După o intensă campanie împotriva guvernului liberal, culminând cu Marea Adunare de la Alba-Iulia din 6 mai 1928, național - țărăniștii au fost chemați la guvernare în noiembrie 1928, obținând (pe un val de entuziasm) cea mai categorică victorie electorală, cu 77,76% din voturi. Guvernările din 1928-1931 și 1932-1933 au coincis cu criza economică, fapt ce le-a erodat popularitatea. În practica de guvernare, național - țărăniștii nu și-au putut transpune doctrina, nu numai că au înfăptuit „statul țărănesc", dar au și renunțat (în 1933) la politica porților deschise. În anii de opoziție s-au pronunțat pentru apărarea regimului democratic, luând atitudine împotriva forțelor predictatoriale.

Din 1938 până în 1989 s-au accentuat îngrădirea, îngustarea și s-a ajuns chiar la lichidarea unor drepturi și libertăți elementare.

După revoluția din 1989, în România s-a revenit la multipartidism.

Cârstea TANȚA

ANSAMBLUL FOLCLORIC - O „emblemă" bogățeană

Obiceiurile cuprind semnificații profunde asupra omului și relațiilor lui cu natura, cu lumea înconjurătoare. Astfel, obiceiurile prezintă viața socială și diversele aspecte ale rânduielii ei.

În cultura populară tradițională, oboceiurile formează un capitol important, fiindcă întreaga viață a omului, munca lui din timpul anului și diferitele lui ocupații, relațiile cu semenii, erau întrețesute cu acestea.

Preocuparea pentru aceste acțiuni – dansuri populare, grup vocal- demonstrează că interesul edilului local pentru valorile autentice și pentru revigorarea lor există, la nivelul diferitelor vârste, valorificând un potențial artistic și creativ deosebit, care trebuie pus în valoare. Cu tot avântul modernizării vieții cotidiene, localnicii nu renunță la patrimoniul de valori tradiționale moștenite.

Aceste obiceiuri și tradiții de cântece și joc păstrate și transmise cu sfințenie din generație în generație nu se pot pierde. Sunt mult prea prețioase, fiind chiar părticică din ființa noastră.

Conștientizând rolul acestora în viața comunității sătești, Consiliul Local Bogați și Căminul Cultural tind să urmeze firul tradiției, stimulând astfel, interesul pentru realizarea unor manifestări culturale de mare anvergură.

Prin această valoroasă inițiativă, bogățenii își recuperează și își prezintă la scenă deschisă tradițiile și lumea întreagă este invitată să le cunoască.

Locurile acestea au povestea lor care trebuie păstrată, la fel și aceste tradiții minunate, fără de care n-am mai fi noi înșine.

Această manifestare cultural-artistică tradițională, cu caracter local, inclusă în programul de activitate al instituției, urmărește identificarea autenticului în arta populară românească, promovarea obiceiurilor și portului, facilitate astăzi prin atragerea și utilizarea fondurilor europene.

Prin cântece și joc, promovăm frumusețea și unicitatea națiunii în contextul globalizării și al păstrării identității socio-culturale pentru că ele sunt mărturii autentice de odinioară, ale strămoșilor noștri.

Schimburile culturale și de idei vor contribui din plin la cunoașterea umană, la întărirea prieteniei și îmbogățirea orizontului spiritual al participanților.

Parada portului popular, mișcarea scenică, întâlnirile dintre mesagerii diferitelor culturi, spiritul competitiv, cunoașterea tradițiilor și obiceiurilor diferitelor popoare se vor înscrie într-o atmosferă extraordinară aflată sub semnul colaborării, parteneriatului și al prieteniei.

Sub marea umbrelă a folclorului, s-au legat de-a lungul timpului prietenii durabile care nu țin cont de relații sociale și opinii politice. Oamenii îndrăgesc folclorul, bun spiritual de preț, îl recepteazǎ bucuroși, cu exuberanță, pasiune, patimă, dornici de autenticitate, varietate, creația populară constituind un inepuizabil izvor de inspirație.

Redactor,

Nicoleta PĂLĂLĂU

Cântec și joc

BOGAȚI-BUNGETU

Nimic nu este mai cald și mai primitor decât locul copilăriei unde toți am deschis ochii sub privirile duioase ale celei ce ne-a vegheat somnul. Acest sentiment de dragoste pentru obârșia sufletului și liniștea inimii l-a determinat pe unul din fiii comunei, domnul Geru, să propună și să promoveze de comun acord cu noi organizarea unui parteneriat între Școala Bungetu pe care dânsul o diriguiește de câtiva ani buni și Școala Bogați, în anul 2002.

Acest parteneriat are ca scop schimburi de experiență și idei pe linie cultural-educativă și sportivă, prezentarea frumuseților comunei noastre, realizările oamenilor din Bogați cu care se mândrește și dânsul.

Anul acesta pe 30 mai era rândul nostru să primim cum se cuvine prietenii din județul Dâmbovița, prilej cu care ne-am pregătit în toate domeniile ce țin de viața școlară. Elevii sunt dornici să lege anumite relații de prietenie cu elevii din Bungetu, cadrele didactice să prezinte realizările din învățământ. Avem cu ce ne prezenta onorabil, pentru că baza materială a școlii și a grădiniței ce are o grupă cu program prelungit, denotă calitățile de bun gospodar și de organizator al primului cetățean al comunei Bogați – domnul Primar Ion Gîrleanu.

Cadrele didactice și directorul școlii au demonstrat cu prisosință strădania pentru bunul mers al procesului instructiv-educativ, cultural și sportiv.

Primirea, cum știu numai românii să o facă, a fost foarte călduroasă și surprinzătoare prin prezența a două fete îmbrăcate în costum național tradițional oferind minunata pâine românească ce întruchipa harta României. Culorile drapelului național străluceau pe pieptul domnului primar reflectând sentimentul de prețuire față de oaspeți și calitatea de bun patriot.

După prezentarea unui filmuleț ce devoala priveliști și obiective importante din Bogați, am intrat în minunata lume a poveștilor prezentată de elevii clasei a III-a îndrumați de domnul învățător Nițu Virgil. Toți am trăit împreună cu micii actori clipele fericite ale inocenței copilărești alături de „Cenușăreasa", „Fetița cu chibrituri" și „Hansel și Gratell". Micii dansatori ai clasei a IV-a conduși de domnul Zîmbroianu Alexandru, au readus publicul participant în ritmurile folclorice ale jocului popular. Cântecul și dansul popular au fost și rămân elementele ce fac să tresalte inima de bucurie în anumite momente ale vieții.

Programul Școlii Bungetu a fost foarte variat demonstrând talentul și munca asiduă a domnului Geru Nicolae și a cadrelor minunate ce-l înconjoară. Jocurile populare originare din zona noastră folclorică, argeșeană, dezvăluie încă o dată legăturile sufletești și simțămintele de bun patriot ale domnului instructor, Geru. Grupul vocal al elevilor oaspeți, ne-a plimbat pe tărâmurile folclorice ale tuturor țărilor europene. Soliștii vocali de muzică ușoară și populară au dat dovadă de simț artistic, ritm melodic și multă muncă.

Fascinați de talentul elevilor ne-am continuat activitatea vizitând Grădinița Bogați. Domnii profesori invitați, împreună cu câtiva părinți din Bungetu, au rămas plăcut impresionați de ordinea și curățenia ce domneau în acest lăcaș de instrucție și educație, concurând cu cele mai frumoase și dotate grădinițe din mediul urban. Ne-am continuat activitatea vizitând Școala Generală Bogați, oprindu-ne să sorbim o gură de cafea la Centrul de Documentare și Informare. Aici totul strălucea de curățenie și cărțile aranjate impecabil pe rafturi ne împărtășeau parcă din cunoștințele lor. În curtea școlii elevii participau la o partidă de fotbal care s-a încheiat cu scor egal.Sportul este și va fi cel mai simplu și la îndemână mijloc de relaționare între elevi.

Pentru concluzii ne-am retras în sala de consiliu a primăriei unde pe ritmuri muzicale am închinat un pahar de șampanie și ne-am înfruptat din bunătățile tradiționale românești, cu sentimentul realizării unei acțiuni bine organizate pentru promovarea relațiilor interumane.

Prof. Elena PĂLĂLĂU

Restituiri

ȘCOALA BOGAȚI în urmă cu o jumătate de secol

Veacul XX s-a aliniat necondiționat în sanctuarul istoriei, iar melancolia unui secol care se topește în răsăritul altui timp surclasează măcar câteodată monotonia prezentului. Pentru că el, acest secol, a supraviețuit în clocotul propriilor sale incertitudini, iar acum, nedefinându-l, pare tot o taină zămislită în istorie: o Răscoală, 1907, care a restituit pământului unsprezece mii de țărani, din Flămânzi până în vatra Lăunelor; două războaie mondiale care au răstignit pe câmpurile de luptă și în fumul lagărelor naziste alte milioane de suflete; o criză economică pe care părinții noștri o însăilau într-un singur cuvânt - foamete; o sovietizare care a fost de fapt gongul celui mai mare flagel al românilor - naționalizarea și colectivizarea; o Revoluție sau altceva rămâne să aflăm peste altă jumătate de secol pentru a ne reaminti că Europa mai are o componentă - Vestul.

Toate acestea, mărșăluiesc pe retina unui secol înflăcărat ca niște benzi desenate de mâna șugubeață și neastâmpărată a unui pictor care vrea să epateze într-o galerie de artă.

Se spune că „nimic din tot ceea ce se întâmplă nu este întâmplător". Semizeul care a creat Simfonia Destinului și Oda Bucuriei - Beethoven - nu s-a lămurit: ceea ce ni se întâmplă o fi Destin, o fi Bucurie?

●

În urmă cu o jumătate de secol școala din Bogați se sprijinea pe filonul unui corp didactic puternic, bine pregătit, entuziast care nu și-a uitat o clipă menirea, aveea de a instrui și educa, aceea de a forma adevărate spirite și caractere. Meritul lor este cu atât mai mare cu cât perioada istorică în care a funcționat nu a fost una facilă: i-au avut mereu în cârcă pe cioclii unui regim superideologizat și superpolitizat, făcând din proletcultism o mascaradă a democrației și lebertății, pentru că ajunseseră patentați ai vremii slujbași obscuri ai Partidului Muncitoresc Român, binențeles aflat permanent sub control sovietic (cu asta s-au ales eroii noștri sfârtecați în cumplitele teatre de luptă).

Instituțional Școala Bogați era subordonată când Secției de Învățământ și Cultură a raionului Topoloveni, când Procuraturii raionului Găești, regiunea Argeș, când Secției de Învățământ și Cultură a raionului Găești. Reprezentanții acestor instituții în desele controale pe care le făceau aveau ca primă preocupare dacă:

- „elevii sesizau cu ușurință conținutul ideologico-politic al întrebărilor. Dacă elevii aveau dezvoltate dragostea de PMR, cum și dragostea față de URSS și celelalte țări socialiste" (Procesul-verbal din 14 iunie 1961);
- „s-a acționat în scopul mobilizării maselor pentru traducerea în viață a hotărârilor partidului și popularizarea superiorității orânduirii socialiste, realizările regimului democrat-popular, dacă a fost implicare în munca de transformare socialistă a agriculturii și în acțiunea pentru colectivizare în întregime a comunei, dacă există atașament pentru formarea conștiinței comuniste a maselor" (Procesul-verbal din 10-11 aprilie 1962);
- „a existat preocupare, după terminarea colectivizării agriculturii, pentru întărirea economică și organizatorică a GAC. Dacă elevii sprijină muncile agricole de vârf din cadrul GAC. Dacă există suficientă preocupare pentru răspândirea bazelor filozofiei marxiste" (procesul-verbal din 5-6 decembrie 1962).

Acestea erau jaloanele printre care trebuia făcut slalom, cu eleganță și diplomație pentru a nu fi exclus din învățământ. Dar, mai mult decât atât, învățământul era subordonat direct Procuraturii raionului Găești, ceea ce era o enormitate. Cuvântul „procuratură" înfiorează, iar când ai tot timpul deasupra capului această sabie, presiunea exercitată în rândul școlii era halucinantă.

Iată o mostră:

„Procuratura Raionului Găești, Regiunea Argeș, nr. 43/44 din 24 mai 1963. Sesizare către tovarășul director al Școlii de 8 ani, comuna Bogați.

În urma verificărilor efectuate de către organele procuraturii raionului Găești la Școala de 8 ani din comuna Bogați în ziua de 24 mai 1963, asupra modului cum au fost respectate dispozițiile legale de către organele însărcinate cu educația minorilor de vîrstă școlară, au fost constatate următoarele încălcări de lege:

1. - elevul Boboc Șt. Nicolae are trecut în carnetul de elev pe trim. III 1963 numai 8 note, Manole Ion are 7 note și Popescu Alexandrina (toți din clasa a V-a) 8 note.

Din clasa a VI-a, elevul Bîldan Ștefan are trecute în carnet pe trim. II 1963 numai 12 note. Elevul Matei Ștefan are numai 11 note, eleva Tudosoiu D. Maria are numai 10 note în carnet, Popescu Gh. Lucreția are 11 note, iar eleva Scarlat I. Floarea are numai 4 note. Din clasa a VI-a B elevul Badea Gh. Marin are numai 15 note, Tudosoiu N. Ștefan are numai 13 note, Anton N. Vasile are numai 10 note, iar Enache E. Maria numai 7 note. Din clasa a V-A B eleva Ene V. Zoe are numai 11 note trecute în carnetul de elev, Popa V. Marilena are numai 10 note, iar eleva Necula I. Marina are 11 note.

2. - s-au încălcat dispozițiunile art. 34 al. penultim din același regulament prin aceea că diriginții de clasă și directorii școlii nu au verificat dacă elevii au carnetul de elev la ei. Consecința încălcării este aceia că nu s-a realizat legătura dintre școală și familie prin intermediul carnetului de elev.

3. - s-au încălcat dispozițiunile art. 144 din același regulament prin aceia că ședințele cercurilor de elevi nu se țin de 2 ori pe lună. Acest fapt rezultă din aceia că conducătorii de cercuri nu au caete. Cauza acestei încălcări consta în aceia că profesorii conducători de cercuri au neglijat această muncă. O cauză obiectivă este și aceia că nu a fost spațiu suficient. Consecința este aceia că nu s-a realizat și sub acest aspect educația comunistă la elevi.

4. - s-au încălcat disp. art. 145 al. penultim din acelaș regulament prin aceia că consiliul pedagogic nu a analizat la diferite date munca și activitatea cercurilor de elevi. Consecința încălcării, evident este aceia că cercurile de elevi nu și-au desfășurat activitatea.

5. - s-au încălcat dispozițiile art. 179 al. 2 din același regulament, prin aceia că ședințele comitetului de părinți pe clasă nu s-au trecut odată pe lună, ci ele s-au trecut de 2 ori pe trimestru cu toți părinții. Cauza acestei încălcări este aceia că, conducerea școlii nu a pus accentul în mod deosebit pe adunările generale cu părinții.

Față de cele de mai sus, vă cerem să luați măsuri urgente de intrare în legalitate și a ne comunica rezultatul"

Ștampila Procuraturii Găești, Procuror / s.s. indescifrabil

Nu știu dacă trebuie să râdem sau să plângem de comicul acestei situații. Ea reprezintă totuși un fragment de istorie și trebuie tratat ca atare. Și profesorii acelui timp sinuos au tratat evenimentele la dimensiunea lor reală, pentru că aveau alt obiectiv - acela de a forma oameni adevărați și a-i pune la dispoziția unui viitor conform cu aspirațiile lor intelectuale. Indiferent de opțiunea politică apolitică sau antipolitică a fiecăruia dintre ei, au fost și au rămas o flacără care a pâlpâit și pâlpâie în sufletul acelora care le-au fost elevi pentru că ei aveau o irezistibilă atracție față de învățământ, față de cultură, față de moralitate și acestor idealuri s-au consacrat. Personalități puternice, de mare autoritate, s-au impus printr-o pregătire intelectuală ireproșabilă analizând organic tot ceea ce făceau. Au legat totdeauna soliditatea ansamblului de corespunzătoarea soliditate a unităților sale componente. Dar mai presus însă de toate ei s-au identificat pentru noi ca mentori care n-au fost înfrânți niciodată de greutăți neașteptate, de adversari subit improvizați de angajamente oricât de mari vor fi fost ele. Erau oameni în toată accepția cuvântului, prin distincția și manierele lor, prin inteligența și cultura lor. Au lucrat tot timpul cu oamenii și nu au dat niciodată satisfacția provocării de a se circumscrie uneori năvălirilor instinctuale ale unora dintre ei. Au descifrat codul interior al fiecăruia și au făcut ca sensul lor nativ să capete valențele unei vieți civilizate.

În urmă cu o jumătate de secol, ei au scris istorie pentru învățământul din Bogați: Andrei Drujescu, Ion Dumitru, Ion Angelescu, soții Lenuța și Culică Pană, Ion Tomescu, soții Maria și Grigore Udrescu, soții Maricica și Nicu Udrescu, soții Ioana și Mircea Vlad, Constantin Diaconu, Ion Moldoveanu.

Produsul dăruirii lor profesionale este înălțat în structura spirituală a unor elevi care fac cinste școlii care le-a deschis prima ușă a cunoașterii:

- ***Tomescu D. Ana*** - medic stomatolog - Alba Iulia;
- ***Preda N. Dumitru*** - inginer - Pitești;
- ***Bărbulescu Șt. Nicolae*** - medic - Baden-Baden, Germania;
- ***Cociu I. Elena**** - profesoară chimie - Câmpulung;
- ***Androne M. Lucreția*** - profesoară de limba română;
- ***Udrescu Laurențiu*** - inginer - București;
- ***Hamburdă Elena*** - Poliția Câmpulung;
- ***Nedelea Elena*** - profesoară limba franceză - Bogați;
- ***Gogescu I. Ana***;
- ***Gogescu I. Angela***;
- ***Popa Marilena*** - profesoară chimie - Bogați;
- ***Grigorescu Marilena***;
- ***Matei Ștefan*** - ofițer SRI;
- ***Hamburdă Marin**** - avocat;
- ***Geru Dan*** - ofițer - medic stomatolog;
- ***Zaharia Gheorghe*** - ofițer - Poliția Rm. Vâlcea;
- ***Geru Nicolae*** - profesor Dâmbovița;
- ***Popescu Iolanda*** - profesoară istorie - Târgoviște;
- ***Popescu Stelian*** - profesor Târgoviște, om de afaceri;
- ***Dumitru Alina*** - profesoară Topoloveni;
- ***Cociu Maria*** - funcționară - Pitești;
- ***Diaconu Gheorghe*** - ofițer;
- ***Jucălea Șt. Maria*** - inginer chimist - Pitești;
- ***Popescu Lucreția*** - învățătoare;
- ***Cociu Filofteia***;
- ***Bubu Geta***;
- ***Necula Elena***.

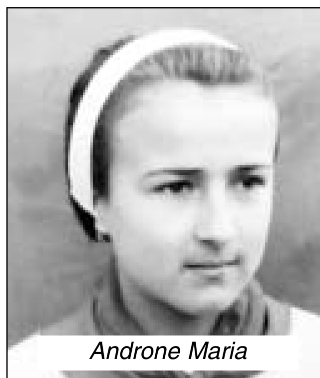
Ne cerem scuze pentru că din lipsă de informații alte nume nu au fost menționate în acest tablou de suflet.

Pe toți, însă, îi rugăm să ne contacteze, să ne facă destăinuiri despre vmunca lor pentru viitoarele numere ale ziarului nostru, eventual pentru o reuniune de clasă, chiar dacă fac parte din generații diferite.

Virgil NIȚU

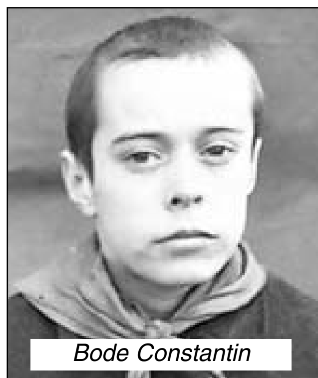
Fruntasii anului 1962-1963

Androne M. Lucreția

Androne Maria

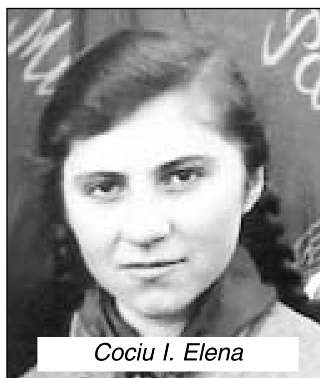

Bărbulescu St Nic

Boboc Niculina

Bode Constantin

Bubu Geta

Cârstea Filofteia

Cociu I. Elena

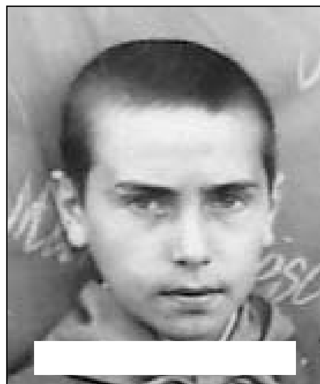

Cociu Maria

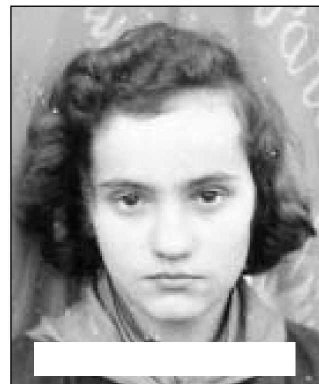

Diaconu Gheorghe

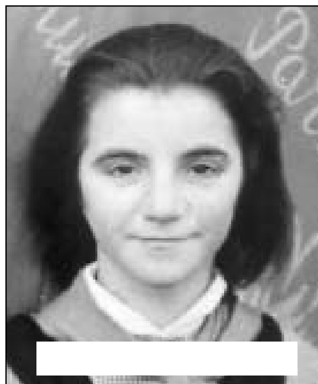

Dumitru Alina

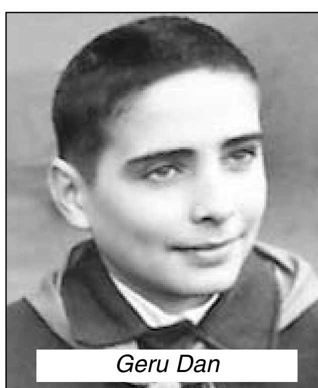

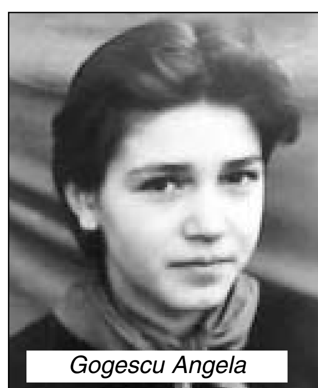

Geru Dan

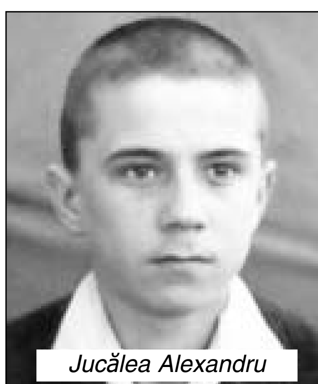

Gogescu A. Gheorghe

Gogescu Angela

Gogescu I. Ana

Grigorescu Marilena

Hamburdă Elena

Jucălea Alexandru

Moldoveanu Alexandrina

Necula Elena

Nedelea Elena

Olteanu I. Elena

Pătru Gheorghe

Păunescu Maria

Popa V. Marilena

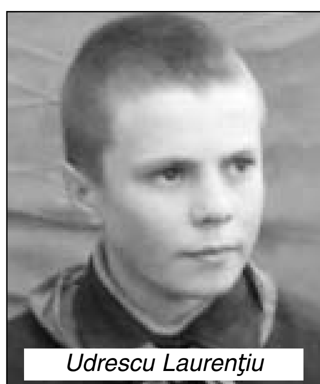

Popescu Stelian

Preda N. Dumitru

Rădulescu Mircea

Toma Nicolae

Tomescu D. Ana

Udrescu Laurenţiu

Vişinescu Maria

Vârtej Constantin

Zaharia Gheorghe

Cociu Filofteia

4612 - Tomescu D. Ana – medic stomatolog – Alba Iulia;
4610 - Preda N. Dumitru – inginer – Pitești;
4611 - Bărbulescu Șt. Nicolae – medic – Baden-Baden, Germania;
4605 - Cociu I. Elena* – profesoară chimie – Câmpulung;
4606 - Androne M. Lucreția – profesoară de limba română;
4624 - Udrescu Laurențiu – inginer – București;
4607 - Hamburdă Elena – Poliția Câmpulung;
4617 - Nedelea Elena – profesoară limba franceză – Bogați;
4613 - Gogescu I. Ana;
4614 - Gogescu I. Angela;
4615 - Popa Marilena – profesoară chimie – Bogați;
4616 - Grigorescu Marilena;
4620 - Matei Ștefan – ofițer SRI;
4621 - Hamburdă Marin* – avocat;
4622 - Geru Dan – ofițer – medic stomatolog;
4623 - Zaharia Gheorghe – ofițer – Poliția Rm. Vâlcea;
4628 - Popescu Stelian – profesor Târgoviște, om de afaceri;
4630 - Dumitru Alina – profesoară Topoloveni;
4629 - Cociu Maria – funcționară – Pitești;
4632 - Diaconu Gheorghe – ofițer;
4618 - Jucălea Șt. Maria – inginer chimist – Pitești;
4619 - Popescu Lucreția – învățătoare;
4627 - Cociu Filofteia;
4631 - Bubu Geta;
4633 - Necula Elena.

Suntem noi săraci, dar nu suntem proști!

Dom' Mitică

Nr.25 (378/389) 28 Iunie 2010

Editura "CASTEL" - Foaie gratuită
Director ing. Mircea Andrievici

CINE NU ÎȘI CUNOAȘTE ISTORIA RISCĂ S-O RETRĂIASCĂ
CINE ÎȘI BATE JOC DE PROPRIA ISTORIE RISCĂ SĂ DISPARĂ

Ocupați cu amarul vieții zilnice și cu matrapazlâcurile actualilor, suntem gata să ni se pară mai acceptabile cele ale foștilor. Parcă nu ne-au pus chiar ștreangul de gât, ...

Dar să te instalezi și în cavouri?? ...

Vanghelie nu e singurul în acțiunea sa. Costică Voicu, cel ...

... spune că a fost martor la vandalizare: "Când au fost înmormântați cei doi în 2008, ... Vechile oseminte au fost aruncate".

... Mircea Sorin Niculae, verișorul lui Vanghelie.

... arestat pentru fapte de corupție, și-a construit un cavou peste criptele familiei unui erou de la Războiul de Independență din 1877, generalul doctor Nicolescu Argeșanu.

... neau fiul și soția generalului Ioan Nicolescu Argeșanu și și-a scris pe cavou ... dăruită statului român" (sic! n.m.).

Dom'Mitică

MARUSSIA DESTRELLES, CELEBRA SPIOANCĂ DE ORIGINE ROMÂNĂ

CASA VERDE ȘI SALONUL KITTY, BORDELURI DE RENUME MONDIAL

Intimitatea Școlii Bogați

Învață de la toate, căci toate-ți sunt surori...

Învață de la apă să ai
statornic drum,
Învață de la flăcări
că toate-s numai scrum,
Învață de la umbră
să taci și să veghezi,
Învață de la stâncă cum
neclintit să crezi ,
Învață de la soare cum
trebuie să spui,
Învață de la piatră
cât trebuie să spui,
Învață de la vântul
ce adie pe poteci
Cum trebuie prin
lume de liniștit să treci,
Învață de la toate, căci
toate-ți sunt surori,
Cum poți să treci prin viață,
Cum poți frumos să mori.
Învață de la vierme,
căci nimeni nu-i uitat,
Învață de la nufăr să
fii mereu curat,
Învață de la flăcări
Ce-avem de ars în noi,
Învață de la apă să nu dai înapoi,
Învață de la umbră
să fii smerit ca ea,
Învață de la stâncă să-nduri
furtuna grea.
Învață de la soare ca
Vremea să-ți cunoști,
Învață de la soare că-n cer
sunt numai oști.
Învață de la greier, când
Singur ești, să cânți,
Învață de la lună să nu
te înspăimânți,
Învață de la vultur, când
umerii ți-s grei,
Și du-te la furnică să vezi
povara ei.
Învață de la floare să fii
gingaș ca ea,
Învață de la mamă să ai
blândețea sa,
Învață de la păsări să fii
mai mult în zbor,
Învață de la toate,
că totu-i trecător.
Ia seama, fiu al jertfei,
prin lumea care treci,
Să-nveți din tot ce piere,
cum să trăiești în veci!

ECHIPA REDACȚIONALĂ

Director:
Ion Gîrleanu,
Redactor Șef:
Nitu Virgil,
Secretar General:
Angelescu Magda
Redactori:
- pe probleme de Consiliu Local
Zîmbroianu Alexandru
- pe probleme financiare
Diaconu Maria
- pe probleme de administrație
Ungureanu Gheorghe
- pe probleme juridice
- pe probleme de sănătate
Călătoru Mihaela
și Vlad Manuela
- pe probleme de culturăa
Pălălău Nicoleta
- pe probleme de învățământ
Ungureanu Liliana
- pe probleme de bibliotecă
Armeanu Mariana
- pe probleme de sport
Diaconu Crinu și **Roșu Mirela**
- pe probleme de culte
Alexe Ciprian George
și Nasta Nicolae
- pe probleme de agricultură
Constantin Mihai
- pe probleme de fond funciar
Stoica Gheorghe
- pe probleme de siguranță publică
Matei Sorinel

BOGAȚI... AȘEZARE STRĂVECHE ȘI CONTEMPORANĂ

Argeșul a fost și va rămâne unul dintre cele mai importante leagăne ale istoriei neamului românesc, a culturii și spiritualității sale, un județ în care istoria și inteligența au dat de-a lungul veacurilor personalități de seamă ale României.

Prin peregrinările noastre în spațiu, descifrăm suprafețe imense de pământ, umanitate și cultură. În infinitatea aceasta un loc aparte ne face să tresărim pentru a-i savura splendoarea: comuna Bogați, nume născut parcă, din fascinația unor legende, pentru a-i da dimensiunea materială și spirituală. A străbătut meandrele a cinci secole, pentru a ne fi vatră natală, leagăn al copilăriei, spațiu inconfundabil al existenței noastre. A supraviețuit veacurilor, datorită cadrului ei natural, care i-a fost scut în momente de cumpănă, datorită unității și demnității locuitorilor ei, care i-au dat permanență, perenitate. Anotimpurile la Bogați n-au numai vibrația desprinsă din acordurile lui Vivaldi. N-au numai civilizația ochiului deslușită în pigmentările lui Botticelli. Au ceva unic, neredat de cuvinte, muzică sau pictură: au o trăire perceptibilă până în cele mai ascunse cotloane ale ființei umane. Primăvara, decorată de fuziunea prelinsă din florile pomilor, vara înflăcărată de vâltoarea cireșelor, vișinelor și a căpșunilor, toamna ca o cascadă a aromelor pornite din miezul fructelor, al strugurilor și al legumelor, iarna drapată cu albul unor zăpezi rebele. Sunt suficiente toate acestea, ascunse în semantica numelui Bogați? Argumentele menționate pot încadra spațiul acesta într-un paradis cu porțile desferecate? Veniți aici, ori de unde ați fi și veți trăi o părticică din tot ceea ce noi am trăit de cinci veacuri.

Situată în partea de sud-est a județului, având un relief deluros, localitatea Bogați este străbătută de pârâul Glîmboc, configurație naturală care i-a determinat pe locuitori să se ocupe cu pomicultura, cultura cerealelor și să dezvolte meserii care s-au transmis din generație în generație (tâmplăria, dulgheritul, prelucrarea fructelor).

De altfel, hărnicia și bogăția acestor locuri au reușit să transforme numele comunei în renume. Astăzi, locuitorii acestei frumoase comune se mândresc cu menținerea tradițiilor înaintașilor lor, ducându-le mai departe. Bogățenii sunt cunoscuți pentru dârzenia lor, dar și pentru dorința de a-și asigura condiții tot mai bune de viață.

Comuna Bogați, ocupă zona colinară a Subcarpaților, intermediind trecerea dintre câmpie, aflată în sudul județului Argeș și lanțul Făgărașului poziționat în nord. Dacă spunem că se află în vecinătatea meridianului de 25, ne putem gândi că ocupă începutul suprafeței de sud-est a țării, ceea ce face să nu o despartă distanțe mari față de orașele principale ale țării:

- 100 km de București - capitala țării
- 37 km de Pitești - reședința județului Argeș
- 100 km de Câmpulung
- 65 km de Curtea de Argeș vechi capitale ale Țării Românești
- 60 km de Târgoviște
- 100 km de Râmnicu Vâlcea
- 190 km de Brașov - pe culoarul Câmpulung-Rucăr-Bran sau pe traseul Păduchiosul din Bucegi
- 15 km de Autostrada Pitești-București (ieșire la km 94)
- 13 km de Gara Leordeni (pe traseul de cale ferată Pitești-București)

Acces în Transilvania (Sibiu - capitala culturală europeană în 2007) pe Valea Oltului sau Transfăgărășan.

Așezată de-a lungul văilor Glîmboc, Glîmbocel și Strîmbului, fiind străjuită la est și vest de dealuri, comuna Bogați este beneficiara unui cadru natural de excepție: vegetație abundentă, aer curat, faună diversă caracteristică pădurilor de foioase. Venind, de undeva, din adâncul veacurilor, comuna Bogați apare localizată în primele hărți ale Țării Românești, în care erau evidențiate localitățile mai importante. Într-o hartă întocmită de Stolnicul Constantin Cantacuzino, tipărită la Veneția în 1700 apare sub denumirea de Bogat, apropiată de cea pe care o are în prezent. Legat de numele Bogasti, o legendă atestă că localitatea primește numele de la trimis domnesc al lui Radu cel Mare, anul 1503.

Într-un document tratat în 26 iunie 1609 - Registrul vigesimal al Brașovului, localitatea Bogați este atestată în 1550, iar numele reflecta aspectul satului în comparație cu așezările învecinate, referindu-se direct la situația materială a locuitorilor acesteia. În studiul consacrat satului Bogați în anul 1938, academicianul

Miron Constantinescu consemna următoarele, referindu-se la arhitectura locală „Casele cu temeliile din piatră, pereții din bârne și cărămidă și acoperișul din șiță". Numai chiaburii au acoperișuri din tablă ori țiglă. Casele sunt diferite în mărime și frumusetri din tablă ori țiglă. Casele sunt diferite în mărime și frumusețe după starea gospodarilor: săraci, mijlocași și chiaburi. Înainte vechea casă dâmbovițeană avea jos un beci pentru butoaie și unelte agricole, și fructe puse la păstrare. Portul popular tradițional este specific zonei etnografice de interferență dintre Muscel și Dâmbovița".

Structural, comuna Bogați are opt sate:

- **Suseni** - toponim topografic indicând poziția locului în raport cu celelalte în așezare (Satul de Sus) și implicit originea locală a oamenilor;
- **Bujoi**;
- **Bîrloi** - explicat etimologic prin patronimicul Bârlă, la origine onomatopeic, indicând ocupația pastorală a unuia dintre întemeietorii satului;
- **Chițești** - indicând poziția ascunsă a așezării în raport cu celelalte, format pe baza verbului „a piti", în care labiala „p" s-a palatalizat, fenomen lingvistic caracteristic zonei;
- **Bogați**;
- **Glîmbocelu** - toponim reflectând o caracteristică a amplasamentului așezării. Diminutival provenit din vechiul slav globoku = adânc.

Aceste sate se întind pe axul principal al comunei de la nord la sud. Celelalte două se întind peste un deal, în parte de est:

- **Glîmbocel**;
- **Dumbrava** - toponim topografic indicând existența anterioară a unei păduri, provenind din vechiul slav: dabă = arbore, stepar.

Unitatea locuitorilor comunei a fost menținută și prin bisericile care aparțin fiecărui sat:

Bogați - 1866-1875; Chițești - 1909; Glîmbocelu - 1909-1915; Glîmbocel - 1940; Mărcești - 1862; Suseni - 1881; Valea Zimbrului - 1868.

În centrul comunei, în fața Primăriei se află monumentul eroilor din Bogați - 1877; 1916-1918; 1945; - în fața căruia ne înfiorăm la gândul sincer și frumos că numele celor înscriși pe plăcile lui, aparțin familiilor noastre. Ei au avut, poate, vârsta și profesia noastră, au fost, elevi ai școlilor noastre, și-au oglindit, poate chipul în aceleași ape ca și noi, au privit poate aceleași stele ca și noi. Efortul lor, însă, a fost ridicat la nivelul sacrificiului suprem pentru o cauză dreaptă, iar faptele lor au intrat pentru veșnicie, în istoria acestui neam, în cronica eroică a existenței, unității noastre naționale.

În Bogați sunt trei târguri anuale, ocazionate de sărbători religioase:

- 6 august - Schimbarea la față a Mântuitorului;
- 29 august - Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul;
- 26 octombrie - Sfântul Dumitru;
- și un târg săptămânal - vinerea.

Comuna Bogați nu este numai o așezare seculară înscrisă în patrimoniul administrativ al țării noastre. Este și o tentație pentru toți cei care vor să petreacă un concediu sau un sfârșit de săptămână agreabil, liniștit, într-un cadru natural fără cusur. Casele, străjuite de dealuri, ascunse într-o vegetație complexă, drumul asfaltat pe toată lungimea lui, alimentare cu apă, iluminat public pe întreaga rețea de drumuri, cablu TV, mijloace de transport la fiecare jumătate de oră, internet, telefonie mobilă în rețele Vodafone, Orange, Cosmote, serviciu de salubrizare, cabinete medicale, cabinet stomatologic, trei puncte farmaceutice sunt elementele care pun în valoare potențialul unei localități civilizate, unei localități cu pretenții.

Nu ezitați, stimați cititori, să veniți, în vizită la Bogați, să deveniți locuitori permanenți în Bogați. Cei care au făcut ceva din toate acestea n-au regretat.

Bogați... Așezare străveche, cu miresme certe ale trecutului, cu istorie pierdută în legendă și regăsită în urme pe care întâmplarea le scoate la iveală sub forma unor unelte folosite în vremuri imemoriale, fie sub forma unor monede de dinainte de Hristos, toate vorbind despre existența oamenilor pe acest pământ binecuvântat de Dumnezeu;

Bogați... Istorie păstrată în memoria populară care ne trimite în vremea enigmaticului domn Mircea Ciobanul, cel care și-a purtat pașii pe aceste meleaguri;

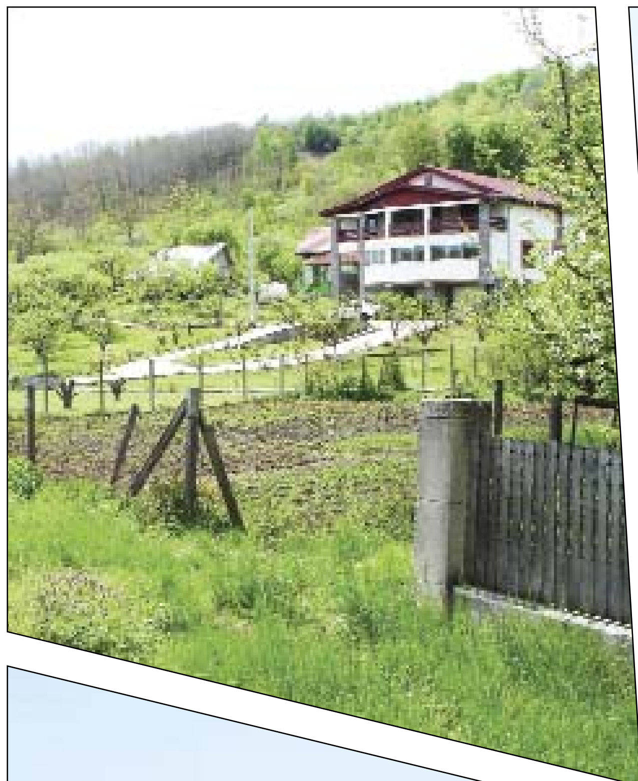
Bogați... Comuna care împlinește, conform monografiei, 506 de ani, hrisoavele plasând legenda în 1503, în timpul domniei lui Radu cel Mare;

Bogați... Locul unde ne dorm strămoșii, cei care au muncit și au visat la bine și frumos, stingându-se și contopindu-se cu pământul pe care l-au iubit și în rugăciune pe care l-au apărat deseori cu sângele lor;

Bogați... Pământ al horelor de pomi, dovadă vizibilă a hărniciei locuitorilor acestei așezări care-și merită numele;

Bogați... Localitatea prezentului, a regăsirii esenței seculare racordate la nou, la civilizația contemporană datorită celor care o iubesc și o gândesc în perspectivă;

Bogați... Pământ al inimii noastre însetate de frumos, de perfecțiune, vatră la care ne întoarcem perpetuu pentru a fi noi înșine.

Bogațiul pitoresc

